

Ikt. sz.: EUB-41/31-5/2018.

EUB-15/2018. sz. ülés
(EUB-15/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Európai ügyek bizottságának**
2018. december 10-én, hétfőn 10 óra 04 perckor
az Országház főemelet 66. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Eszmecsere Navracsics Tibor uniós biztossal, az Európai Bizottság oktatásért, kultúráért, ifjúságpolitikáért és sportért felelős tagjával a portfóliójába tartozó kérdésekről és az Európai Bizottság 2019. évi éves munkaprogramjáról [COM (2018) 800]</i>	5
<i>Az elnök felvezetője</i>	5
<i>Dr. Navracsics Tibor tájékoztatója</i>	6
<i>Kérdések, vélemények</i>	10
<i>Dr. Navracsics Tibor válasza</i>	16
<i>Tájékoztató Magyarország európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről (2017., 2018.)</i>	
<i>a) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról [COM (2018) 490]</i>	
<i>b) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról [COM (2018) 491]</i>	24
<i>Takács Szabolcs Ferenc tájékoztatója</i>	25
<i>Kérdések, vélemények</i>	31
<i>Takács Szabolcs Ferenc válasza</i>	33
<i>Az ülés berekesztése</i>	37

Napirendi javaslat

1. Eszmezsere Navracsics Tibor uniós biztossal, az Európai Bizottság oktatásért, kultúráért, ifjúságpolitikáért és sportért felelős tagjával a portfóliójába tartozó kérdésekről és az Európai Bizottság 2019. évi éves munkaprogramjáról [COM (2018) 800]
2. Tájékoztató Magyarország európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről (2017, 2018)
 - a) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról [COM (2018) 490]
 - b) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról [COM (2018) 491]Előterjesztő:
Takács Szabolcs Ferenc, a Miniszterelnökség államtitkára

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Hörcsik Richárd (Fidesz), a bizottság elnöke

Tessely Zoltán (Fidesz), a bizottság alelnöke

Bana Tibor (Jobbik), a bizottság alelnöke

Dr. Oláh Lajos (DK), a bizottság alelnöke

Csöbör Katalin (Fidesz)

Horváth István (Fidesz)

Riz Gábor (Fidesz)

Juhász Hajnalka (KDNP)

Dr. Szél Bernadett (független)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Juhász László főosztályvezető-helyettes

Dr. Tamás Csaba Gergely bizottsági főmunkatárs

Nyilas Dániel bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Dr. Navracsics Tibor uniós biztos, az Európai Bizottság oktatásért, kultúráért, ifjúságpolitikáért és sportért felelős tagja

Ungár Péter (LMP)

Zupkó Gábor képviselővezető (Európai Bizottság Magyarországi Képvisellete)

Takács Szabolcs Ferenc államtitkár (Miniszterelnökség)

Dr. Schmitt Pál Péter helyettes államtitkár (Miniszterelnökség)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 04 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó reggelt kívánok, hölgyeim és uraim! Az Országgyűlés Európai ügyek bizottsága ülését megnyitom. Köszöntöm képviselőtársaimat, köszöntöm az Országgyűlés munkatársait, a sajtó igen tisztelt képviselőit.

Első teendőnk a határozatképeség megállapítása. Jelentem az aláírt jelenléti ív alapján, hogy bizottságunk határozatképes. Második teendőnk a napirendi pontok megállapítása. Képviselőtársaim a törvényi előírásnak megfelelően az elmúlt hétvégén kézhez kapták a napirendi javaslatomat. A mai bizottsági ülésünkön két napirendi pontot szeretnénk megtárgyalni. Az első: eszmecsere Navracsics Tibor uniós biztossal, az Európai Bizottság oktatásért, kultúráért, ifjúságpolitikáért és sportért felelős tagjával a portfóliójába tartozó kérdésekről és az Európai Bizottság 2019. évi éves munkaprogramjáról. Ezúton engedje meg, biztos úr, hogy ismét köszöntsem bizottsági ülésünkön, mint a napirendi pont előadóját, és természetesen Zupkó Gábor nagykövet urat, az Európai Bizottság Magyarországi Képviselőtének a vezetőjét is, aki, úgy is mondhatnám, hogy bizottságunk tiszteletbeli tagja. A második napirendi pont: tájékoztató Magyarország európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről, a 2017. és 2018. évi státusz szerint.

Tisztelt Bizottság! Kérdezem, hogy van-e valakinek kérdése, véleménye, óhaja, sóhaja a napirendi pontokkal kapcsolatban. *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok. Szavazásra teszem fel: ki az, aki támogatja a napirendi pontok megtárgyalását. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)* A jegyzőkönyv számára is megállapítom, hogy bizottságunk egyhangúlag elfogadta. Köszönöm szépen.

Eszmecsere Navracsics Tibor uniós biztossal, az Európai Bizottság oktatásért, kultúráért, ifjúságpolitikáért és sportért felelős tagjával a portfóliójába tartozó kérdésekről és az Európai Bizottság 2019. évi éves munkaprogramjáról [COM (2018) 800]

Tisztelt Bizottság! Akkor hozzákezdünk az első napirendi pont megtárgyalásához: eszmecsere Navracsics Tibor uniós biztossal a portfóliójába tartozó kérdésekről és az Európai Bizottság 2019. évi éves munkaprogramjáról.

Az elnök felvezetője

Tisztelt Bizottság! Tisztelt Biztos Úr! Szeretném megköszönni, hogy biztos úr elfogadta meghívásunkat.

Legutóbb tavaly májusban találkoztunk ilyen bizottsági ülésen, és ha jól számolom, a biztosi kinevezése óta ez már az ötödik ilyen lehetőség, hogy eljön Brüsszelből, hogy bizottságunknak számot adjon a munkájáról. Tisztelettel arra kérem, hogy a mai ülésünkön elsősorban a portfóliójába tartozó kérdések mellett értékelje a már általam is említett 2019. évi munkaprogramot is, hiszen ez is érdekes lehet számunkra. Szeretném megjegyezni azt is, hogy az Európai Bizottság Magyarországi Képviselőtével jó kapcsolatot ápolunk, és ezért képviselővezető urat is gyakran hívjuk üléseinkre. Legutóbb éppen az úgynevezett szubszidiaritási munkacsoport jelentése kapcsán volt itt a bizottsági ülésünkön.

Tisztelt Biztos Úr! A bizottságunk rendje szerint megadom a szót a biztos úrnak, és ha szükséges, Zupkó Gábor nagykövet úrnak is. Utána megnyitom a vitát. Akinek kérdése, véleménye van, összegyűjtjük egy körben, majd visszaadom a szót a kérdések összegyűjtése után a biztos úrnak. Tisztelt Biztos Úr! Tessék parancsolni, öné a szó.

Dr. Navracsics Tibor tájékoztatója

DR. NAVRACSICS TIBOR, az Európai Bizottság tagja: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselők! Ha megengedik, egy rövid bevezetőt tartanék. Ezt két részre osztanám, egyrészt akkor a Bizottság jövő évi munkatervéről beszélnék röviden. Maga a munkaterv is rövidebb, mint szokott lenni, hiszen most már egy, a mandátumát befejezni készülő Bizottságról beszélhetünk. Másrészt pedig bővebben beszélnék az én tárcámat érintő kérdésekről, és aztán természetesen állok a képviselő hölgyek és urak rendelkezésére részletesebb tájékoztatás céljából is.

Ami a Bizottság 2019-es munkatervét illeti, mint említettem, talán rövidebb, mint az eddigi munkatervek szoktak lenni, hiszen idén májusban-júniusban terjesztettük be azokat az utolsó tervezeteket az Európai Parlament elé, amelyeknek még akkor reális esélyük volt arra, hogy ebben a ciklusban az Európai Parlament érdemben tud velük foglalkozni, illetve el tudja fogadni ezeket a javaslatokat. Amely tervezetek most készülnek, illetve amely témákon most dolgozunk, illetve vitatkozunk, azok vagy már a következő ciklus előkészítését szolgálják, vagy pedig egyfajta összegzését az eddigi tevékenységnek.

Talán a legfontosabb a jövő szempontjából a munkaprogram keretében 2021-ben hatályba lépő több éves pénzügyi keretterv elfogadása, illetve az ezzel kapcsolatos tárgyalások. A tervezet most a Tanács, illetve az Európai Parlament asztalán van, és a bizottságok tárgyalják.

A Bizottság még mindig tartja azt az ambiciózus elképzelést, hogy ha lehetséges, akkor ez az Európai Parlament fogadja el a több éves pénzügyi kerettervet. Látjuk a nehézségeket, ugyanakkor tehát reális esély van arra, hogy esetleg a trilógusok is és maga az elfogadás is őszre tolódik, ami már egy új Európai Bizottság által lesz lebonyolítva.

Természetesen ekkor már, ősszel a Bizottság is egy sajátos helyzetben lesz, hiszen mi 2014. november 1-jén kezdtük az 5 éves mandátumunkat, ami azt is jelenti, hogy 2019. október 31-én hivatalosan lejár ennek a Bizottságnak a mandátuma, és akkor addigra vagy egy új Bizottság alakul, vagy pedig ügyvivőként ez a Bizottság folytatja addig, ameddig az új Bizottság megalakul. Ez nyilván nem segíti a trilógusok lebonyolítását, mint ahogyan az álláspontok rugalmassága tekintetében is ez problémákat jelenthet, mindenesetre azt mondhatjuk, a legfontosabb feladat ma az, hogy a több éves pénzügyi kerettervet úgy tudja elfogadni a Tanács, illetve az Európai Parlament, tehát a jogalkotó intézmények, hogy 2021. január 1-jén évvesztés nélkül és forrásvesztés nélkül meg tudjanak kezdődni az új európai uniós programok.

A másik ilyen, politikailag érzékeny kérdés, amely szintén jelenthet még törvényalkotási feladatot a következő évben, ez Nagy-Britannia kilépése az Európai Unióból, amely március 29-én formálisan bekövetkezik azzal, hogy 2017. március 29-én jelezte a brit miniszterelnök hivatalosan is azt a szándékot, hogy Nagy-Britannia ki akar lépni az Európai Unióból.

A szerződés értelmében ezt egy kétéves tárgyalási periódus követte, és 2019. március 29-én, illetve 30-án ez meg is valósul azzal, hogy a mostani a megállapodások szerint - holnap a brit parlament fog erről szavazni - 2020. december 31-ig még létezne egy átmeneti időszak. Ez az átmeneti időszak tulajdonképpen azt célozza, hogy a részletek tekintetében is újraszabályozzák Nagy-Britannia és az Európai Unió közötti kapcsolatrendszerét, hiszen számos olyan kérdés van, amelyben még finomhangolásra van szükség, hogy mást ne mondjak, az én tárcám területén lévő Erasmus, az Erasmusban való brit részvétel, vagy részben az én tárcámhoz tartozó Horizont 2020, illetve az annak utódjaként elinduló Horizont Európa kutatási programban való brit

részvétel is többek között idetartozik, de számos más, politikailag is nagyon érzékeny kérdés.

E mögött a két nagy téma mögött számos olyan kérdés van, amely a munkaprogramban szerepel, például a kereskedelemügy tekintetében egy olyan kereskedelempolitika kialakítása, illetve fenntartása, amely lehetővé teszi, hogy a mai, világkereskedelemben kissé cudarabb időjárási körülmények közepette is az Európai Unió meg tudja tartani a piacokat, illetve a kedvező kereskedelmi feltételeket. Itt nyilván elsősorban az Egyesült Államokkal szembeni kereskedelempolitikai nehézségek kerülnek elő vagy kerülnek előtérbe, de emellett az Európai Unió nem mond le a további kapcsolatépítésről és -bővítésről. Az egyik elsődleges feladat az Európai Unió és Japán között megkötött szabadkereskedelmi egyezmény ratifikálása, illetve hasonlóképpen bízunk benne, hogy a Szingapúrral és Vietnámmal kötendő, illetve kötött egyezmények ratifikálására is sor kerül a következő évben.

A tőkepiaci unió tekintetében is az Európai Bizottság november 28-án elfogadott egy kommunikációt, amely arról szól, hogy hogyan lehetne továbblépni a tőkepiaci unió tekintetében, illetve hogyan lehetne ennek alátámasztásaként az euró szerepét erősíteni. Itt is további lépéseket szándékozunk tenni a 2019. évben.

Az európai szemeszter tekintetében a következő, a 2019-es európai szemeszter arra fog koncentrálni, hogy mindenképpen hangsúlyozza a digitális infrastruktúrába való befektetések fontosságát, illetve a strukturális reformok folytatásának a fontosságát és a makroökonómiai stabilitás megteremtését, illetve ennek fenntartását minden körülmények között, hiszen számos makrogazdasági prognózis jósol 2019-re is már nehezebb makrogazdasági körülményeket.

A klímapolitika, illetve energiapolitika tekintetében éppen múlt héten zajlott Katowicében a párizsi klímakonferencia folytatásaként egy újabb nemzetközi találkozó. Az Európai Unió továbbra is elkötelezett a klímapolitikában a klímaváltozás és a globális felmelegedés káros következményeinek az enyhítéséért, és ennek keretében egy hosszú távú energiastratégiát fogadott el a Bizottság két héttel ezelőtt, amelyet szintén a jövőben részleteire bontva és alkalmazhatóvá téve próbálunk a tagállamokkal együttműködésben megvalósítani.

Végül a külpolitika területén is, ahogy az Európai Bizottság elnöke, Jean-Claude Juncker, az Európai Unióról szóló beszédében már megemlítette, az Európai Bizottság tervezeteket készít arra, hogy a külpolitika hatékonyságának növelése, illetve az egységes európai külpolitika megvalósítása érdekében megvizsgálja annak lehetőségét, hogy hol lehet a jövőben minél több területen bevezetni a minősített többségi döntéshozatalt.

Ha megengedik, nagyon röviden és csak felsorolásszerűen a saját tárcám jelenlegi állásáról vagy eddig elért eredményeiről is egy-egy mondatban beszámolnék, és természetesen, amennyiben kérdéseket tesznek fel, szívesen beszélek részleteiben is ezekről a kérdésekről. *(Csöbör Katalin megérkezik a bizottság ülésére.)*

Az oktatás területén a legnagyobb eredmény, ami részben az elmúlt négy év eredménye is, de a jövőre vonatkozóan nagy eredmény is, hogy az Erasmus-program költségvetését a bizottsági javaslat szerint sikerül megduplázni, ami azt jelenti, hogy az eddigi hétéves időszakra vonatkozó 14 milliárd euró helyett 2021-től a Bizottság tervezete szerint 30 milliárd euró állna rendelkezésre a hallgatói mobilitás, illetve egyéb felsőoktatást, oktatást szolgáló programok indítására. Célunk az, hogy a megnövekedett költségvetéssel szociálisan is elérhetőbbé tegyük az Erasmus-programot, azaz azon családok számára is lehetővé tegyük a külföldön való tanulást, akik esetleg ma ezt anyagilag nem engedhetik meg. Mi tudjuk, hogy itt Közép-Európában, Kelet-Európában bizony egy felső-középosztályi vagy jelentős családi tehervállalást igénylő feladat, hogy a gyerek Erasmus keretében tanulhasson külföldön.

Most indítjuk el az európai oktatási térség nevű projektünket, amelynek az a célja, hogy 2025-ig, tehát meglehetősen rövid időn belül egy olyan oktatási térség épüljön fel európai szinten, amely továbbra is alapvetőnek tartja, hogy az oktatás tagállami hatáskörbe tartozik, azonban olyan európai szintű együttműködések alakít ki vagy annak az előfeltételeit teremti meg, amely a jövőben egy, az eddigieknél egymásra nyitottabb oktatási rendszereket hoz létre, egyrészt az idegennyelv-oktatás támogatása révén. Ajánlásunk szerint az oktatási rendszerből kikerülő tanulóknak legalább két idegen nyelvet kellene beszélni ahhoz, hogy sikerrel tudják használni aztán az Európai Unió által kínált mobilitási lehetőségeket vagy kutatási és tanulási lehetőségeket is. De tervbe van véve itt nemcsak a felsőoktatási diplomák, kreditek és kurzusok kölcsönös elismertethetősége, hanem a középiskolai dokumentumok kölcsönös elismertethetősége is, hiszen ma még számos akadály van akár a szakképzés terén, de akár a gimnáziumi, tehát az általános középiskolai oktatás területén is az átjárhatóság tekintetében.

Az európai oktatási térségen belül, annak egyik legfőbb vállalkozásaként indul az európai egyetemek programja. Itt sajátos helyzetben vagyunk, hiszen azzal, hogy Nagy-Britannia kiválik az Európai Unióból, a legkiválóbb európai egyetemek fogják elhagyni az Európai Uniót. Tehát a kontinensen gondoskodnunk kell arról, hogy a kontinens felsőoktatási rendszere fel tudjon zárkózni a meglehetősen éles világversenyhez, és ehhez az erőforrások koncentrálására is szükség van. Ezért október végén meghirdettük az első olyan pályázatot, amely lehetővé teszi, hogy egyetemek egymással szorosan együttműködve, közös kurzusok hirdetésével, közös kredit vagy kölcsönösen elismert kreditrendszer kialakításával úgynevezett európai egyetemeket hozzanak létre, amely magába foglalja a rendszeresített mobilitást is. Tehát egy hallgató, egy magyar hallgató adott esetben az európai egyetemhez tartozó másik egyetemen, külföldi egyetemen felvehet kurzust, értelemszerűen igénybe veheti az ehhez járó Erasmus-támogatást, és így reményeink szerint éveken belül kialakul egy olyan hálózat, az európai egyetemek hálózata, amely valóban versenyképes lesz a világ felsőoktatási versenyében is. Februárban fog lezárulni ez a pályázat, tehát ma még van lehetőség arra, hogy magyar egyetemek is jelentkezzenek az európai egyetemek közé, saját szövetségeikkel. Én az Eötvös Loránd Tudományegyetemről tudok, amely élni kíván ezzel külföldi partnereivel, de reményeim szerint lesznek mások is, akik pályázni fognak, és így a magyar felsőoktatás is igazán fel tud lépni a nagyszínpadra.

A kultúra területén 2018. a kulturális örökség európai éve. Itt Magyarország is meglehetősen aktív volt a rendezvények tekintetében, sőt, az élbolyba tartozik az aktivitást nézve. A célunk itt az volt, hogy nem brüsszeli központi eseményekkel, hanem helyi események támogatásával tegyük lehetővé a helyi közösségek számára is, hogy egyrészt a saját örökségüket, a saját kulturális örökségüket felfedezzék, megmutassák a világnak, másrészt pedig megismerjék más közösségek, más országok vagy más helyi közösségek kulturális örökségét is, az azonossági pontokat keresve értelemszerűen.

Elkészítettem az Európai Bizottság új kulturális stratégiáját, amelyet azóta a Tanács is megtárgyalt és elfogadott. Ez a kultúrát alapvetően három értelmezési tartományba helyezve próbálja európai szinten is továbbfejleszteni. Az egyik a kultúra, mint a versenyképességet, az európai versenyképességet növelő tényező, a kulturális és kreatív ipar révén. A másik a kultúra, mint a szociális integráció, a társadalmi befogadás egyik fontos hajtóereje. A harmadik pedig a kultúra, mint a nemzetközi diplomácia egyik meghatározó ereje és aspektusa, ahol Európa mind a mai napig piacvezető. Itt is a Kreatív Európa, amely a kultúrára vonatkozó európai uniós program, szintén költségvetés-növekedést könyvelhet el. Körülbelül 30 százalékkal sikerül növelni a Kreatív Európa költségvetését, ami azt jelenti, hogy 2021. január 1-

jétől 1,85 milliárd euróval fog gazdálkodni az Európai Bizottság, illetve az én utódom, aki felelős lesz a Kreatív Európáért.

És végül, de nem utolsósorban, az „Európa kulturális fővárosa” Magyarországot is érintő sorozata, hiszen most pénteken lesz az a sajtótájékoztató, ahol a három magyar város, Debrecen, Győr és Veszprém közül a zsűri meghatározza a sorrendet, és ezáltal meg fogjuk tudni pénteken délután 4 órakor, hogy 2023-ban melyik magyar város lesz „Európa kulturális fővárosa.” A dolgok jelen állása szerint egyedül - szokatlan módon, hiszen általában két város szokott lenni „Európa kulturális fővárosa”, az egyik az Európai Unió nyugati feléből, a másik pedig a keleti feléből -, tekintettel arra, hogy Magyarország párja Nagy-Britannia volt, így 2023-ban kénytelenek voltunk kizárni Nagy-Britanniát a kulturális főváros pályázatból, mivel azt nem tudjuk, hogy 2023-ban milyen státuszban lesz Nagy-Britannia az Európai Unióhoz viszonyítva. Azt biztosan tudjuk... Egészen pontosan, már lehet, hogy azt sem tudjuk biztosan, hogy 2023-ban nem lesz tagja Nagy-Britannia az Európai Uniónak. Ezt majd meglátjuk, mindenesetre 2023-ban egy magyar város egyedül lesz „Európa kulturális fővárosa.”

Az ifjúság területén most fogadtuk el, vagy most van elfogadás alatt tulajdonképpen az ifjúsági stratégia, ami 2030-ig szól. Ez alapvetően két területre helyezi a hangsúlyt, az egyik a hagyományosabb, az ifjúsági munkavállalás, illetőleg az ifjúsági munkanélküliség kérdésköre, amely ugyan csökkenőben van, de számos dél-európai országban mind a mai napig aggasztóan magas, Görögországban mindenekelőtt. Illetve a másik az állampolgárság kérdése, a demokratikus jogok és a demokratikus részvétel, különös tekintettel a 2019-es európai parlamenti választásokra, ahol azt az ambiciózus célt is kitűzhetjük, hogy végre szakadjon meg az a folyamatosan hanyatló tendencia, amelynek következtében 1979 óta minden választáson alacsonyabb a részvétel, mint az előző választáson volt. Ha a fiatalokat sikerül mozgósítani, akkor meg tudjuk fordítani ezt a trendet, nagyobb legitimitást adva ezzel az Európai Parlamentnek is.

Illetve ehhez kötődik meg a DiscoverEU-kezdeményezés, amelynek idén volt a bemutatkozása. Idén eddig 15 ezer fiatal, 18 éves fiatal kapott olyan ingyen vasútjegyet, amellyel Európában a kulturális örökség helyszíneit kereshette fel. Utána erről egy jelentést kellett készíteni, amit a honlapon osztottunk meg a többiekkel. Most lehetőség van arra, hogy újabb 12 ezer fiatal pályázzon még - most van nyitva a pályázat Európa-szerte - minden európai uniós országból, és ezt a következő többéves pénzügyi kerettervben is folytatni kívánjuk, elsősorban oktatási célokhoz kötve. A mi elképzelésünk szerint ez a 18 évesek számára egyfajta előkészítő vagy kedvesináló lenne az Erasmusban való későbbi részvételhez.

A sport területén 2015 szeptemberében tartottuk az első európai sporthétet, ami azt is jelenti, hogy most már a negyedik európai sporthétet vagyunk túl, ami hasonlóan „A kulturális örökség európai éve”-hez, a vártnál nagyobb siker is, amit jól mutat az, hogy most már az Európai Unió kívüli államok is csatlakoznak az európai sporthét rendezvényeihez. A „kulturális örökség európai éve” esetében 37 országban volt rendezvény vagy van rendezvény a „kulturális örökség európai éve” keretében. Az európai sporthét keretében 33 ország vesz részt a sporthét rendezvényein. Idén szeptemberben megvolt az első Európai Unió kívüli sporthétesemény is, ahol az én kabinetem csapata Belgrádban, Szerbiában egy kispályás labdarúgó-mérkőzés keretében a három induló csapat közül a harmadik helyet szerezte meg. *(Derültség.)* De azt hiszem, a gesztus fontosabb, mint maga a sportteljesítmény, úgyhogy ezzel kinyújtottuk tulajdonképpen az Európai Unió határát a sport tekintetében a Nyugat-Balkán felé is.

Ide tartozik még talán a tartui felhívás, amely három biztos, az egészségügyért felelős biztos, Vytenis Andriukaitis, a mezőgazdaságért felelős biztos, Phil Hogan és

jómagam felhívása azért, hogy az egészséges életmódot egy tágabb értelemben fogjuk fel, ne csak a sportot, hanem az egészséges élelmiszerektől kezdve az egészséggel összefüggő mindenfajta más tevékenységet is vegyük be. Ennek keretében 15 konkrét akciót, illetve cselekvési programot hirdettünk meg. Jövő év júniusában tervezzük ennek a ciklusnak a lezárását a tartui felhívás, illetve az egészséges életmód tekintetében.

Végül az „Európa Sportfővárosa” címre hívnám még fel a figyelmet, amely a kisöccse vagy a kishúga tulajdonképpen „Európa kulturális fővárosának.” Idén Szófia az európai sport fővárosa, és éppen a múlt héten volt az Európai Parlamentben az átadó ünnepség, amikor Budapest kapta meg ezt a címet, 2019-ben Budapest lesz az európai sport fővárosa. Köszönöm szépen a figyelmüket, és várom a kérdéseket.

Kérdések, vélemények

ELNÖK. Köszönjük szépen biztos úr beszámolóját. Szokásunkhoz híven most megnyitom a vitát. Akinek kérdése, véleménye van, elmondhatja, felteheti. *(Jelzésre.)* Először Bana alelnök úrnak adom meg a szót.

BANA TIBOR (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Elsősorban az lenne a kérdésem, hogy nagykövet úr nem kíván szólni, vagy majd a kérdéseknél? Mert ha ő is hozzátenne valamit, akkor talán utána lenne érdemes megnyitni....

ELNÖK: Számomra nem jelezte nagykövet úr, tehát... *(Zupkó Gábor: Nem, köszönöm szépen.)* Tessék parancsolni, alelnök úr!

BANA TIBOR (Jobbik), a bizottság alelnöke: Jó, akkor viszont belevágok, csak gondoltam, hogy ezt azért megkérdezem, hogy nincs-e mondanivalója nagykövet úrnak az elhangzottakkal összefüggésben.

Tisztelt Uniós Biztos Úr! Nagykövet Úr! Tisztelt Bizottság! Sok szeretettel köszöntöm a vendégeket is és a sajtó megjelent képviselőit is. Én is két részre osztanám a kérdéseimet, felvetéseimet. Első körben a bizottsági munkaprogramhoz kapcsolódóan mondanék el néhány dolgot, van, ahol csak rövid megjegyzést teszek, van, ahol viszont kifejezetten kíváncsi lennék Navracsics biztos úr álláspontjára. Azt követően pedig a portfóliójába tartozó területekkel összefüggésben szeretnék néhány dolgot előhozni és rákérdezni, hogy azokat hogyan látja. *(Dr. Szél Bernadett megérkezik a bizottság ülésére.)*

Bele is vágnék. Az első az éghajlat-politika. Itt csak egy rövid megjegyzésem van. Valóban, a klímaváltozás elleni küzdelem rendkívül fontos, örülök annak, hogy az elmúlt időszakban a szakbizottsági üléseinken is kiemelt szerepet kapott ez a téma. Itt egyébként fontos lenne helyrerakni azt a megbomlott egyensúlyt, ami egyes minisztériumok és más minisztériumok között megfigyelhető Magyarországon, hiszen vannak olyan elkötelezett politikusok, akik valóban a klímaváltozás elleni küzdelem tekintetében határozottan kiálltak az elmúlt időszakban, másik oldalról viszont akár a Külgazdasági és Külügyminisztérium oldaláról ezzel ellentétes nyilatkozatokat is hallhattunk. Jó lenne, ha ilyen szempontból a kormányzati kommunikáció egységes lenne, és valóban megjelenne az, hogy Magyarország fontosnak tartja ezt a biztos úr által is említett területet, a klímaváltozás elleni fellépést.

Jogérvényesülés, alapvető jogok kérdése. Itt sajnálatos módon azt el kell mondanom, hogy az anyagban kimondottan Magyarországra is utalnak, és a következő hétéves költségvetési időszak kapcsán bizony a jogállamisági mechanizmusnak a kérdése vagy kondicionalitás ügye mindenképpen megkerülhetetlen. Azt szeretném

kérdezni, hogy mit tudhatunk ezzel kapcsolatban, fennáll-e annak a veszélye, hogy a Magyarországon fennálló jogállamisági problémák, hiányosságok miatt - amik a demokrácia vonatkozásában, a sajtószabadság tekintetében megfigyelhetőek, vagy éppen a fake news állami szintre történt emelése vonatkozásában - a következő hétéves időszakban komoly uniós forrásvesztéssel szembesülhetünk. Én tartok ettől, és nem szeretném, ha értelmes, munkahelyteremtő, gazdaságélénkítő célokra kevesebb pénz jutna azért, mert a következő hétéves tervezési időszakban már emiatt szűkül Magyarország vagy adott esetben más tagállamok mozgástere.

A migrációs politika kapcsán csak egy rövid megjegyzés a Frontexszel összefüggésben. Itt számomra érthetetlen a magyar kormány hozzáállása, a másik oldalról pedig az üdvözlendő, hogy végre elmozdulás történt európai uniós szinten, és egy közös fellépést a külső határvédelem tekintetében valóban fontosnak tartanak. Én azt gondolom, hogy ez mindenképpen támogatható, és Magyarországnak is érdeke, hogy ha ez nemzeti felügyelet alatt valósul meg, akkor ezzel a lehetőséggel éljünk, ne pedig elzárkózzunk ettől. Én nem tudom, hogy pontosan mi lehet annak a háttere, hogy a két évvel ezelőtti magyar kormányzati nyilatkozatokkal szemben most már egy teljesen más álláspontra helyezkedett Orbán Viktor. Szomorúnak tartom, hiszen egy fontos problémáról beszélünk, és mondom, másik oldalról pedig végre uniós szinten is előrelépésről, tehát én remélem, hogy e tekintetben érdemi változás történik a következő időszakban.

Az erőteljesebb globális szerepvállalás kapcsán csak annyi megjegyzés, hogy valóban fontos lenne bizonyos területeken, ha ez meg tudna jelenni, és az Európai Unió adott ügyekben valóban erőt tudna mutatni, és egységesen tudna fellépni, hiszen nagyon komoly átrendeződés tapasztalható most a világban, és jó lenne, ha geopolitikai, geostratégiai érdekeinket ilyenformán tudnánk érvényesíteni, persze, mondom, azokban az ügyekben, ahol ez az egységes fellépés elkerülhetetlen, itt beszéltünk akár a klímapolitika kérdéséről, de számtalan mást is ide lehetne hozni.

A demokratikus változás uniója - itt csak arra szeretnék utalni, hogy van egy olyan európai polgári kezdeményezés, ami nemrégiben került elfogadásra a Bizottság részéről, és az uniós források elcsalása elleni fellépést célozza, mégpedig olyan módon, hogy azokban az országokban is legyen érdemi következménye ennek, amelyek az Európai Ügyészség megerősített együttműködési eljárásához nem hajlandóak csatlakozni, lásd Magyarország és Lengyelország. A Jobbik teljes mellszélességgel támogatja ezt a kezdeményezést. Kíváncsi lennék arra, hogy hogyan látja ezt biztos úr. Van egy másik fontos európai polgári kezdeményezés is, a Minority SafePack az őshonos kisebbségek ügyével összefüggésben. Remélhetőleg ott is előrelépések történnek, de mindenképpen fontos lenne az is, hogy az uniós források átlátható felhasználása irányába lépjünk.

Itt azért az Európai Unió vezetőinek felelősségére tennék egy rövid utalást abból az összefüggésből, hogy ehhez bizony az is kellene, hogy akár a brexit vonatkozásában az Unió egyes vezetői megértsék azt, hogy itt azért a brit választópolgárok hoztak egy egyértelmű döntést, még ha szoros is volt az eredmény, és még ha most vannak is kérdőjelek azzal kapcsolatban, hogy maga a kilépés hogy fog megtörténni, vagy egyáltalán úgy megtörténik-e, ahogy az várható, de azért jó lenne beszélni azokról a kérdésekről, amik idevezettek, és nem lehet csak és kizárólag Nagy-Britanniát kárhóztatni ebből a szempontból, meg a brit választópolgárokat, sőt én szomorúnak is tartom azt, ha ez az irány, hiszen fontos lenne levonni ebből a megfelelő következtetéseket, és úgy megreformálni a közösséget, hogy valóban mindenki közelebb érezhesse magához az Európai Uniót, erről szólnak egyébként az európai polgári kezdeményezések is.

Végül, de nem utolsósorban a munkaprogramhoz kapcsolódóan még a béruniós kezdeményezésre utalnék vissza, amit annak idején a Jobbik felvállalt és elindított. Azt pedig nagyon nagy örömmel fogadtuk, hogy az Európai Bizottság is az egyenlő munkáért egyenlő bért elvet megjelenítette a konzultációjában. Én bízom benne, hogy a következő időszakban ebbe az irányba történhet elmozdulás, és amit annak idején még az európai uniós csatlakozást megelőzően hallhattunk, hogy egy érdemi felzárkózás történik Nyugat-Európához - ezzel szemben pedig nemhogy nem történt, hanem további leszakadás következett be, arra is utalnék, hogy a húsz legszegényebb régióból három Magyarországon található az EU területén -, tehát jó lenne, ha valóban a bérunió vonatkozásában és a kohéziós források elosztása tekintetében a helyzet pozitívabbra fordulna.

Két kérdést engedjen még meg biztos úr a portfóliójához kapcsolódóan. Az egyik a CEU ügye és az ezzel kapcsolatos kötelezettségsszegési eljárás kérdése. Egyrészt az elmúlt időszakban olvashattunk önnel interjúkat, tett különböző nyilatkozatokat, és azt kell mondjam, hogy alapvetően ezeknek az iránya számomra pozitív volt, és érthetetlen az, hogy a magyar kormány miért tett olyan lépéseket, hogy lényegében elüldözte a CEU-t Magyarországról akkor, amikor az egyetemi autonómia, az oktatás szabadsága fontos, alapvető értékek kellene hogy legyenek. Én nem gondolom, hogy ez fekete-fehér kérdés, nyilván lehetnek fenntartások a CEU-n folyó képzéssel összefüggésben, bár én azt gondolom, hogy egy színvonalas oktatás zajlott ott összességében, de ettől függetlenül az meg végképp érthetetlen, hogy érdemi egyeztetés nélkül került sor erre a dologra, és nagyon rossz az az irány, ami Magyarországon tapasztalható az egyetemi autonómia kapcsán, illetve az egyetemek mozgásterének szűkítése tekintetében, s nemcsak a CEU ügyére utalnék, hanem más erős és színvonalas képzést adó magyar egyetemekre, mint mondjuk, a Corvinus Egyetemre is. Tehát az az irány, hogy egy fizetős irányba elmozdul a magyar felsőoktatás, szerintem semmiképpen nem jó az ország jövője szempontjából, ha azt szeretnénk, hogy minél inkább versenyképesebb legyen Magyarország az európai uniós szinten.

A másik pedig: októberben került bemutatásra az Oktatási és Képzési Figyelő 2018. évi kiadása, és sajnos ebben néhány pozitívum mellett a korai iskolaelhagyásra, a felsőfokú végzettséggel rendelkezők arányára - amire éppen az előbb is utaltam - vagy éppen a 15 évesen alulteljesítők számára vonatkozóan romló tendenciákra történt utalás. Az lenne a kérdésem Navracsics biztos úrhoz, hogy hogyan lehetne megfordítani ezeket a rossz tendenciákat. Egyik oldalról hogyan tudná Magyarország vagy bármely uniós tagállam hatékonyabban elkölteni a forrásokat? Hiszen ez is fontos lenne, hogy tényleg azokra a célokra menjen ez, amelyek a magyar oktatásnak a színvonalát javítani tudják. Másik oldalról persze ez nemcsak pénzkérdés, tehát arra is kíváncsi lennék, hogy milyen olyan javaslatok lennének, amiket érdemes megfontolnia hazánkban, és egyébként összességében vannak rá akár jó példák is Nyugat- vagy Észak-Európában, melyek nyelvtudás tekintetében vagy egyéb vonatkozásban javítani tudnának a magyar közoktatás és felsőoktatás színvonalán. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Kérdései között néhány olyan is előfordult, amely a magyar kormány álláspontja után érdeklődött. Takács Szabolcs államtitkár úr itt van, majd a következő napirendi pontnál alkalma lesz ismét föltenni ezt a kérdést sokkal autentikusabb személynek.

Tisztelt Bizottság! Tessely alelnök úr következik.

TESSELY ZOLTÁN (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelettel köszöntöm a biztos urat, nagykövet urat. Köszönöm szépen a beszámolót. Mindenképpen gratulálni szeretnék az elmúlt években elvégzett munkához, Európa kulturális stratégiájának

kidolgozásához, az ifjúsági stratégia előkészítéséhez. Gratulálok, hogy az európai kulturális főváros, illetve a sportfőváros tekintetében Magyarország biztos úr működési idején nagyszerű eredményeket ért el. Ez mindenképpen nekünk is büszkeségre ad okot. Elsőként a kérdéseim között az őshonos nemzeti kisebbségekkel, a Minority SafePackkal kapcsolatosan szeretnék kérdést feltenni. Jelenleg úgy látom, hogy az európai politikában, se a parlamenti, se a bizottsági, se a tanácsi politikában ezzel a kérdéssel mintha nem foglalkoznánk, ugyanakkor az előző év végén, ez év elején mi is, akik fontosnak tartottuk a célkitűzéseket, jelentős munkát végeztünk el annak érdekében, hogy a szükséges 1 millió aláírás, szabályos aláírás 7 különböző uniós tagállamból összegyűljék. Örömteli, hogy ez összegyűlt, ugyanakkor nem látjuk ennek a munkának a következő lépését. Ez lenne az első kérdésem, erre szeretnék rákérdezni.

A második. Az expozéban is elhangzott két olyan program, amely biztos úr portfólióját érinti és mindenképpen sikeres, az Erasmus+ program, illetve a DiscoverEU program. Ezeknek a jövője kapcsán biztató mondatok hangzottak el. Mi is úgy ítéljük meg, hogy ezek fontosak és az Európai Unió népszerűségét javító, a fiatalok körében mindenképpen javító kezdeményezések. Örömteli, hogy a beszámoló alapján úgy érzem, hogy ezeknek az anyagi támogatottsága erősödni fog. A kérdésem az lenne, hogy az igénybevétel feltételeiben terveznek-e változásokat.

Ugyanakkor felhívnám a figyelmet arra, hogy Magyarországnak van jó néhány olyan programja, amely talán a két eddigi kérdésemet össze is kapcsolhatná, hiszen mi a külhonba szakadt magyar testvéreink okán hoztunk létre néhány olyan lehetőséget, amely talán uniós szintre is emelhető lenne. A Határtalanul! programra gondolok, vagy akár a Kőrösi Csoma Sándor program, hogy ezek teljesen illogikus kérdések-e, hogy uniós szintre lehetne esetleg ezeket emelni.

És a végén pedig, az elmúlt hetekben nagy vihart kavart, Magyarországon mindenképpen, a migránsbankkártyák ügye. Én úgy látom, de lehet, hogy messziről, hogy ennek az európai lábát éppen az Európai Bizottság adja. Én érdeklődnék biztos úrtól, hogy mi az ezzel kapcsolatos álláspontjuk. Köszönöm szépen.

ELNÖK. A következő kérdező Ungár Péter képviselőtársam. Mielőtt megadom a szót, képviselőtársam nem tagja a bizottságnak, de jelezte, hogy szeretne részt venni a vitában és kérdést intézni a biztos úrhoz. Ezért szavaznunk kell.

Ki az, aki támogatja, hogy kérdést tegyen fel képviselőtársam? *(Szavazás.)* Úgy látom, egyhangúlag támogatjuk. A házszabály szerint ezt a szavazást el kellett rendelnem. Tessék parancsolni, képviselő úr a szó.

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm a szót. Én biztos úrhoz pár konkrét kérdéssel szeretnék élni. A CEU-ügyben nem akarom alelnök úr szavait megismételni, csak annyiban szeretném konkretizálni, hogy elhangzott-e a kollégium ülésén, illetve ezzel kapcsolatban bármi? Illetve van-e bármi olyan lépés, amit a Bizottság tervez a Közép-európai Egyetem ellehetetlenítésének ügyével kapcsolatban.

A második. Én értem elnök úr azon kifejtését, hogy nem tagja a kormánynak, de mégiscsak biztos úr egy egyetemi oktató volt, úgyhogy erről különösen érdekes a véleménye, hogy mi az álláspontja a Corvinuson történő magánosításról, illetve arról, hogy ezt magyar modellként be kívánják vezetni a teljes magyar felsőoktatásba. Illetve ezzel kapcsolatban hogy tudná a magyar egyetemek felsőoktatási rangsorban betöltött szerepét értékelni, mind a régióhoz képest, mind pedig ahhoz képest, ami ön szerint a magyar egyetemek helye kéne hogy legyen.

Egy konkrét kérdésem is lenne, ennél konkrétabb, hogy a Székely Mikó Kollégium ügyében tervez-e bármit lépni a Bizottság. Illetve még egy kérdés. Tudom, hogy ezt mindenkitől meg tudom kérdezni, aki ebben az ügyben valamennyire illetékes.

Tudom, hogy nagyon sok ismeretlenes egyenlet, de tud-e arról biztos úr bármit, hogy amennyiben Nagy-Britannia megállapodás nélkül lép ki az Európai Unióból, tudja-e tartani azokat a vállalt feltételeket, hogy akik egy bizonyos pénzügyi, illetve egyéb konstrukcióval elkezdtek egy oktatást, tehát most első-, másodéves, azok ugyanezen pénzügyi konstrukció kapcsán be tudják-e fejezni? Korábban nagykövet úr azt mondta, hogy a megállapodásból ez így jönne ki, de amennyiben nincs megállapodás, akkor ez felmerül, és ez külön felmerül Skócia tekintetében, ahol jelenleg az európai uniós diákoknak tandíjmentessége van. Ezek a kérdések, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A listámon Csöbör Katalin képviselő asszony következik, tessék parancsolni!

CSÖBÖR KATALIN (Fidesz): Én is köszönöm a szót. Én is köszöntöm biztos urat és nagykövet urat itt, a bizottságunkban. Szeretném megköszönni, hogy az elmúlt években tudtunk személyesen is néhányszor konzultálni és beszélni a kultúráról, az oktatásról.

Én egy olyan területen vagyok országgyűlési képviselő, ahol a hátrányos helyzetűek nagyobb számban vannak jelen, és probléma esetleg az analfabetizmus. Emlékszem, a biztos úr úgy fogalmazott 2018-ban is, hogy további reformok szükségesek ahhoz, hogy minél több ember tudjon írni és olvasni és az alapvető készségeket, képességeket elsajátítani. Milyen elképzelésekkel lehetne ezt biztos úr szerint elérni, és vannak-e a Bizottságnak erre vonatkozóan javaslatai, esetleg más országokban bevált receptjei?

Továbbá nagyon örülök, hogy a sport területén is kiűtjük a kapukat és a határokat. Én azt szeretném megkérdezni, hogy ugyanez jellemzi-e mondjuk az outdoor-sportokat is. Más országokban eléggé népszerűsítik, és szeretnénk, ha Európában és minél több országban, így Magyarországon is erre minél több lehetőség lenne. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Következik Szél Bernadett képviselőtársam, tessék parancsolni!

DR. SZÉL BERNADETT (független): Elnézést, a Hír TV-nek kicsit odébb rakom a mikrofonját, hátha bezavar az adásba. Én is tisztelettel köszöntöm biztos urat.

Nagyon fontosnak tartom azokat az aggályokat, amik a kérdésekbe csomagolva áthatották a bizottság ellenzéki képviselőinek a megszólalásait. Ezeket ismételni nem fogom. Egyetértek a jobbikos kollégával is, illetve az LMP-s kollégával is.

Én röviden azt kérdezném, hogy ön szerint a CEU ügyében, ami rengeteg magyar állampolgárt mélyesen felháborított, és úgy gondolom, hogy nemzetközileg is olyan port vert fel, ami méltó ahhoz, ami történt Magyarországon, ön hogy látja, uniós alapjogok sérültek-e ebben az esetben? Illetve szeretném kérdezni, hogy összességében az ön megítélése szerint az Európai Bizottságnak milyen eszközei vannak az oktatás szabadsága elvének érvényesítésére az Unió területén.

A másik, ehhez kapcsolódó kérdés a genderszak megszüntetéséhez, helyesebben a gendertudománynak tudományterületként való megszüntetéséhez kapcsolódik. Az történt, hogy a regiszterből a kormány nemes egyszerűséggel kihúzta a genderszakot mint tudományterületet, ezzel gyakorlatilag megszüntetett egy tudományterületet az országban.

Most nem arról kérdezem a véleményét, hogy mi a véleménye a genderről, mint olyanról, nem erről szeretnék most beszélni a bizottságban, erről nyilván mindenkinek megvan az álláspontja. Némileg úgy vettem észre, függetlenül attól, hogy tudja-e, hogy

tartalmilag mit jelent a gender mint olyan, a lényeg az, hogy ön hogyan értékeli azt, hogy egy tudományterületet Magyarországon így megszüntetnek, és hogy az Európai Bizottságnak mi az álláspontja ezzel kapcsolatban?

Az Erasmus-pénzekkel kapcsolatos információk mindenképpen fontosak, hogy ezek duplázódnak. Én magam is azt gondolom, hogy nagyon sok diáknak ez komoly lehetőség, viszont van egy aggasztó jelenség, még hozzá az, hogy egyre erősebb az a tendencia, hogy a fiatalok eleve külföldre jelentkeznek Magyarországról. Néztam is egy kevés statisztikát. 2016-2017-ben 12 százalékkal többen tették már ezt, Ausztriában ez 20 százalék. Ráadásul, úgy tűnik, hogy háromból egy diák külföldön is marad, tehát nem tér haza Magyarországra, ami nekünk hatalmas veszteség. Azért nem gondolom, hogy hatalmi túlkapás lenne, ha válaszolna a biztos úr arra a kérdésre, hogy egy ilyen esetben mit tehet egy tagállam? Tehát mit javasol ön, egy tagállam mit teyen egy ilyen esetben, amikor egy ilyen komoly és folyamatos értékvesztés érí az országot? Összességében ön hogyan értékeli ezt a folyamatot?

Még egy kérdésem lenne. Ön azt nyilatkozta korábban, hogy a fenntartható és méltányos gazdaság alapja az oktatás. Én ezzel mélyen egyetértek, és azt gondolom, hogy ezt minden józanul gondolkodó politikusnak, párttól függetlenül, magáévá kell tenni ezt az elgondolást.

Az Európai Bizottság mint testület sokat beszél a kulcskompetenciákról, még hozzá azokról, amelyek felértékelődnek a munkaerőpiacon. Ön hogyan látja, ezekben a kulcskompetenciákban hogyan teljesít Magyarország a többi tagállamhoz képest? Illetve, ha alulteljesít, mit kellene tenni annak érdekében, hogy felzárkózzunk a jól teljesítő tagállamokhoz? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A listámon Juhász Hajnalka képviselő asszony következik, utána pedig Oláh Lajos képviselő úr. Tessék parancsolni!

JUHÁSZ HAJNALKA (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Én a következőt kérdezném biztos úrtól. Az uniós ügyek közül talán valóban az egyik legégetőbb a 2020 utáni többéves pénzügyi keret, itt a nettó befizetők és a kohéziós országok álláspontja között azért van eltérés, és van némi félelem arra vonatkozóan, hogy a hagyományos uniós politikák vonatkozásában fognak-e csökkenni a források vagy nem. Itt említette biztos úr, hogy ez megduplázódik, 30 milliárd euró lesz - ha jól értettem - az oktatásra vonatkozóan. A sport- és ifjúsáspolitiká, valamint a kultúra területén fognak-e változni a források, vagy növekedni?

A másik: elhangzott a Minority SafePack. Nekem az lenne a kérdésem, hogy mi az, ami biztos úr szerint tehető, ha ez az ügy valóban állni fog. Ez azért egy több szempontból is érzékeny kérdés, hiszen a polgári kezdeményezés célja pont az, hogy azokon a területeken, ahol az uniónak jogalkotási hiátusa van, a polgári kezdeményezés által tudjunk egy hiátust, egy hézagot pótolni. Mi az, ami tehető, ha a hét tagállamból a több mint egymillió aláírás összegyűlt? Mi az, ami jogilag vagy egyéb szempontból tehető? Nagyon szépen köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Oláh alelnök úré a szó.

DR. OLÁH LAJOS (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Biztos úr, minden olyan adat, amit ön mondott, hogy az oktatásra mennyivel többet fordítanak, öröm, nagyon örülünk ennek a dolognak. Említette, hogy Európából Anglia kiválásával gyakorlatilag a legjobb egyetemek is távoznak. Ebben az évben még nagyon sok magyar diák pályázik, szeretne oda kikerülni ösztöndíjjal, pont ebben az időszakban menne ki, amikor végképp nem lehet tudni, hogy milyen helyzet fog

kialakulni, így kell beadni a papírokat. Nem tudom, hogy van-e, tud-e bármit mondani nekik, akik most készülnek felvételizni, hogy mire számítsanak, vagy mire ne számítsanak. Szerintem ez egy nagyon fontos dolog lenne.

A CEU-val kapcsolatosan többször elhangzott, engem is érdekel, hogy hogyan látja, nem általában, hogy a kormánynak mi az álláspontja, hanem önnek mi az álláspontja, és egyáltalán hogyan látja, vissza tud-e térni egy olyan Fideszbe, ha befejezi a bizottsági tevékenységét, amelyik így áll hozzá, mondjuk, a CEU-hoz. A szakok betiltása - a genderszaktól függetlenül -, azt gondolom, egy nagyon komoly kérdés, általánosságban veti fel azt a problémát, hogy egy európai uniós országban elfogadható-e, hogy a kormány magától dönt arról, hogy milyen szakokat enged beindítani, és miket nem enged.

Szeretném, ha elmondaná a véleményét azzal kapcsolatosan, hogy a kormány gyakorlatilag a finanszírozással zsarolja a Magyar Tudományos Akadémiát. Elfogadhatónak tartja-e, hogy azt mondják, hogy adott esetben bérre adnak pénzt, de nem hajlandóak kifizetni a villany és a kísérleti egér számláját mindaddig, amíg a tudományos intézetek felosztása, állami irányítása nem tud valamilyen módon megvalósulni?

Érdekelne biztos úrnak a véleménye, és azt szeretném kérdezni, hogy mit javasolna Magyarországnak az Európai Ügyészséggel kapcsolatosan. Javasolná-e azt, hogy a kormány terjessze be, hogy Magyarország is lépjen be azon országok körébe, ahol az Európai Ügyészség támogatott?

Érdekelne, hogy ön és a Bizottság hogy látja a menekültek kérdését, hiszen önök azt mondták, hogy a menekültek száma visszaesett a válság előtti időszak szintjére. Hogy látják, van most menekültválság vagy nincs menekültválság? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Végül Riz Gábor képviselő úré a szó. Tessék parancsolni!

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Biztos Úr! Tisztelt Nagykövet Úr! Biztos úr, ha jól emlékszem a dátumra, idén januárban jelentett be egy nagyon fontos intézkedési tervet a digitális oktatással kapcsolatban, és mintegy 11 pontban rögzítették azokat a konkrét elképzeléseket, amelyekkel éppen - a Szél Bernadett képviselő asszony által felvetett témához kapcsolódóan - az egyik kulcskompetenciát, a digitális kompetenciát kívánják fejleszteni. Hogy áll e tekintetben, mondjuk, Magyarország Kelet-Európához, Nyugat-Európához képest? Illetve: milyen konkrét eszközök állnak rendelkezésre a program keretein belül? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Több kérdést nem látok. Tisztelt Biztos Úr! A gyakorlatunknak megfelelően visszaadom a szót a válaszadás lehetőségére. Ha nagykövet úrnak van kiegészítenivalója, kérem, ő is jelentkezzen, ő is megteheti a válaszadást. Tessék parancsolni!

Dr. Navracsics Tibor válasza

DR. NAVRACSICS TIBOR, az Európai Bizottság tagja: Köszönöm szépen, elnök úr. Azon gondolkodom, hogy módszertanilag hogyan csináljuk, hogy az viszonylag időkímélő legyen, és ne kerüljek meg egyetlen kérdést sem. Talán legyen az, hogy mivel számomra elég nyilvánvalóan három téma kimagaslik, az egyik a Közép-európai Egyetem kérdése, a második a Minority SafePack kérdése, a harmadik pedig a brexit kérdése, ezeket mindenkitől elvenném, ezekre válaszolnék először, utána pedig végigmennék azokon, ami ebből kimarad, jó?

A szerződés értelmében az oktatáspolitikai a tagállamok kizárólagos hatásköre. Az Európai Bizottság és az oktatásért felelős biztos nem szólhat bele az adott tagállam oktatási szerkezetébe és tematikájába. Amire az én tevékenységem szorítkozhat, az az, hogy olyan akciókat hirdethetek meg, amelyek az úgynevezett európai hozzáadott értéket biztosítják, vagyis olyan lépéseket tehetek, amelyeket a tagállamok önmaguk vagy bilaterális alapon nem vagy csak nagyon nehezen tudnának megvalósítani. Például az Erasmus tökéletes példája ennek, ami egy multilaterális diákcseraprogram vagy diákmobilitási program, ez kétoldalú egyezményekkel rendkívül bonyolult lenne.

Ebből adódik az is, hogy az oktatásért felelős biztosnak nincsen semmilyen olyan jogi eszköze, amellyel az adott oktatási rendszeren belül bármilyen konfliktust szabályozni tudna vagy kezelni tudna európai szintről. Jellemző módon például Magyarország ellen a romák szegregációja tekintetében, aminek van szintén egy oktatási szegmense is, ott sem én indítottam a kötelezettségszegési eljárást, nem is az én tárcám, hanem Věra Jourová igazságügyért és jogokért felelős biztos indította. Mindez nagyon nagy mértékben behatárolja a Közép-európai Egyetemmel kapcsolatos vitát vagy az egész CEU-kérdéskomplexumban általam tanúsítható magatartást.

Azért vagyok kényes helyzetben, mert értelemszerűen magyar állampolgárként, mivel itt zajlanak az események, nyilván az informális beszélgetéseknél is nagyon sokan megkérdezik engem, megkérdezik a személyes véleményemet. Hivatalos, biztosi minőségemben nem tudok mást mondani, mint ami a Bizottság álláspontja, nekünk szigorúan a Bizottság álláspontját kell képviselni, mi ilyen értelemben nem úgy vagyunk politikusok, mint mondjuk, a magyar politikai élet tisztelt képviselői, akik amellett, hogy a pártjuk álláspontját képviselik, saját véleményüket is megjeleníthetik adott esetben. Ránk vonatkozik az, hogy a Bizottság álláspontját kell képviselnünk. Eszközünk sincsen. Ebből adódóan, amiket eddig elmondtam, és a magyar nyilvánosságban elmondtam, ahhoz képest érdemlegesen újat nem tudok hozzátenni. Egy olyan konfliktus a CEU ügye, a magyar kormány és a CEU között fennálló konfliktus, amelynek van egy bizonyos jogi része, ez ügyben az Európai Bizottság az Európai Bírósághoz fordult a magyar felsőoktatási törvény módosítása miatt, a vállalkozás szabadsága és bizonyos konkrét ügyekben, egyik sem az oktatást közvetlenül érintő pontokat jelenti, ebben az Európai Bíróság döntést fog majd hozni. A minap éppen Manfred Weber, az Európai Néppárt frakcióvezetője, európai parlamenti frakcióvezetője sürgette az Európai Bíróságot, hogy hozzon döntést, de a döntés még nem született meg. Nyilvánvalóan ebben a tekintetben ez irányadó lesz.

Van emellett egy politikai konfliktus a CEU és a magyar kormány között, ebben pedig én nem vagyok hivatott állást foglalni hivatalosan. Annyit tudok mondani, hogy én személy szerint ezt veszteségként élem meg, én nagyon sajnálom, hogy ez a döntés született, és én mindig bízom benne, hogy ez végül is nem lesz végrehajtva. Amennyire én tudom, a CEU amúgy sem a teljes kiköltözést tervezi, a magyar akkreditációjú programok itt maradnak Budapesten, és én abban bízom, hogy ez az opció minél szélesebb körben nyitva marad, és a CEU itt marad Budapesten, és nem költözik el Bécsbe.

A második kérdés a brexitre vonatkozott. Ha van megállapodás - arról beszéltem már -, az viszonylag kiszámítható, a megállapodásban vannak vállalt kötelezettségek, amelyeket minden fél betart. Ha nincs megállapodás, akkor a felelősség ebben az értelemben, amit Oláh képviselő úr is említett például, a brit oldalról merül fel, hogy vállalják-e egyoldalú kötelezettségvállalással ugyanazoknak a programoknak a folytatását vagy finanszírozását, vagy maga a megállapodás nélküli kilépés ezekben mindennek a radikális, a gyökerénél fogva való elvágását jelenti. Ebben az Európai Bizottságnak vagy az Európai Uniónak csak korlátozott hatása van a brit tárgyalási pozícióra.

Ma nem tudunk erre pontos és teljes stabilitást adó választ adni. Például az Erasmus-programok tekintetében a most meghirdetett Erasmus-programok tekintetében, amik már a március utáni időszakra is átnyúlnak, lábjegyzetben ott van egy figyelmeztetés a pályázók számára, hogy a most meghirdetett feltételek 2019. március 30-ával, Nagy-Britannia kiválásával változhatnak. Pontosan azért, mert mi sem tudjuk, hogy egészen pontosan milyen lesz ez a kilépés, bizonytalan a helyzet, és ennek a bizonytalanságnak az elhárításában sajnos az Európai Uniónak nincsen igazából hatalma, hogy ezt megtegye.

A Minority SafePack esetében megvannak az aláírások, hitelesítve vannak az aláírások. Még nem indult el a hivatalos eljárás a Bizottság részéről, ami egy sor konzultációt jelent majd. Ez valószínűleg egy hosszú eljárás lesz, ugyanis az első olyan polgári kezdeményezésről van szó, amelyik sikeres tulajdonképpen. Ez azt is jelenti, hogy szerintem érdemben a következő Bizottság fog tudni majd foglalkozni a Minority SafePackkel. Ugyanakkor ez nem jelent teljes eszköztelenséget, mert például az Európai Parlamentben mind a mai napig létezik egy úgynevezett kisebbségi intergroup, csoportközi csoport, nem tudom, hogy hívják, a különböző frakciók képviselőiből összeálló csoport, magyar képviselők is tagjai, és semmi nem akadályozza meg az Európai Parlamentet abban, hogy napirendre tűzze például az őshonos kisebbségek ügyét, tárgyaljon, akár határozatot is hozhat az ügyről, hiszen az Európai Parlament ilyen értelemben nem korlátozható. Az Európai Bizottság sokkal inkább korlátozott területen működik.

Nálunk ahhoz, hogy az Európai Bizottság valamit tudjon tenni, ahhoz valamilyen jogiasítható ügyre vagy alapra van szükség. Jól mutatja egyébként a két 7. cikk szerinti eljárás különbsége is, hogy mi a különbség a Parlament és a Bizottság között. Az Európai Bizottság Lengyelország ellen indítványozta a 7. cikk szerinti eljárást az igazságszolgáltatási reform kérdésében, pontokban meghatározva, hogy mit kifogásol és hol nem látja Lengyelország hozzáállását konstruktívnak, az Európai Parlament pedig egy képviselő által készített jelentés alapján tulajdonképpen politikai alapokon, mint ahogy maga az Európai Parlament is egy politikai intézmény. Tehát ez a különbség a Minority SafePack kezelésében is megfigyelhető, és általában az őshonos kisebbségi ügyek kérdésében is megfigyelhető lesz a jövőre vonatkozóan is.

Az egyik alapvető problémát éppen az jelenti, hogy a közösségi joganyagból egy-két jog, például az anyanyelven történő tanuláshoz fűződő jog kivételével, gyakorlatilag hiányoznak azok az alapvető jogok, amelyeknek a címzettjei az őshonos kisebbségek vagy a nemzetiségi csoportok.

És ha megengedik, nagyon röviden Bana alelnök úr kérdéseire. Részben ezzel válaszoltam is a Magyarországgal kapcsolatos jogállamisági problémákra vonatkozó kérdésére.

A 7. cikk szerinti eljárást Magyarország ellen nem a Bizottság kezdeményezte. A Bizottság közreműködése mind a mai napig arra szorítkozik, szorítkozott, hogy az első ülésre készített egy összegzést a Magyarországgal kapcsolatos eddigi kötelezettségszegési eljárásokról. Olyannyira, hogy Magyarország ellen még a jogállamisági mechanizmust sem indította el az Európai Bizottság, éppen azért, mint ahogy azt Frans Timmermans, az Európai Bizottság első alelnöke is hangsúlyozta a 7. cikkről szóló vitában az Európai Parlamentben, hogy mindazok a viták, amelyek a Bizottság és Magyarország között ez ideig fennálltak, a kötelezettségszegési eljárás keretén belül kezelhetők voltak, ebből adódóan Magyarországgal szemben nem állnak fenn olyan kifogások vagy olyan veszélyek, amelyek például Lengyelországgal szemben a Bizottság értékelése szerint fennálltak.

Az Európai Uniónak a globális fellépés tekintetében egységesebbnek kellene lennie. Ezt célozza az a kezdeményezés, miszerint a külpolitika területén is a minősített

többségi döntéshozatalt minél több területen vezessék be a tagállamok. Ez a tagállamok döntésétől függ alapvetően, hiszen a közelmúltban is volt számos olyan európai uniós külpolitikai vita, ahol egyes országok vétója miatt nem sikerült elfogadtatni európai uniós közös álláspontot bizonyos külpolitikai kérdések ügyében. Ezt próbálja áthidalni az a kezdeményezés, amely minősített többséghez kötné a külpolitikai pozíciók kialakítását.

Az európai polgári kezdeményezések tekintetében az EU-források elcsalása elleni polgári kezdeményezést valóban a Bizottság, én nem az elfogadta szót használnám, hanem a befogadta szót. A Bizottságnak az a szerepe ebben az esetben, hogy azt vizsgálja meg, hogy a kezdeményezés megfelel-e a jogszabályi előírásoknak. Nem folytathat róla politikai vitát, majd csak akkor folytathat róla politikai vitát, ha az összes előírás összegyűlt. Majd a Minority SafePack esetében például lesz egy politikai vita a Bizottságon belül, és abban az esetben is, hogyha összegyűlik a megfelelő mennyiségű hiteles aláírás.

Igen, a béruniós kezdeményezés. Én emlékszem arra, az talán két évvel ezelőtt volt, amikor ön ezt ismertette itt, a bizottság ülésén, és én akkor biztosítottam önt erről, hogy a Bizottság támogatja ezt az elképzelést, valóban a szociális Európa egyik alapeleme az „egyenlő munkáért egyenlő bér” elképzelés, és ezt Marianne Thyssen meglehetősen határozottan támogatja is.

A fizetős felsőoktatással kapcsolatban azért nem tudok önnel álláspontot közölni, mert az imént elmondottak alapján én nem szólhatok bele abba, hogy egy tagállamban fizetős vagy ingyenes a felsőoktatás. Van olyan tagállam, ahol teljesen ingyenes a felsőoktatás, van olyan tagállam, ahol gyakorlatilag minimális az ingyenesség köre, és a legtöbb területen fizetős felsőoktatás van. Hasonlóképpen van olyan tagállam, ahol nagyon széles körben működnek magánegyetemek, és van olyan tagállam, ahol gyakorlatilag alkotmányos tiltás van a magánegyetemek létrehozására vonatkozóan, és nekem nincs hatásköröm, hogy értékeljem bármilyen szempontból is ezeket az eltérő oktatási megoldásokat.

A romló tendenciák egyrészt a korai iskolaelhagyás tekintetében, másrészt pedig a felsőoktatásban való részvétel tekintetében. Én úgy gondolom, hogy a korai iskolaelhagyás tekintetében, legalábbis az az álláspontunk, hogy a leghatékonyabb ellenszer a lemorzsolódás ellen egyrészt az iskola előtti oktatás minél szélesebb körű bevezetése. Ebből a szempontból Magyarország azzal, hogy 3 éves kortól kötelezővé tette az óvodai nevelést, azt kell mondjam, hogy összhangban van a Bizottság elképzeléseivel. Illetve más országok tapasztalatai alapján azt tudom mondani, hogy nagyon nagy mértékben csökkenti a lemorzsolódást az oktatás rugalmasabb fajtáinak a bevezetése, azaz lehetővé téve azt, hogy a speciális igényekhez jobban alkalmazkodva adott esetben nemcsak az iskola keretein belül, a közösségi központokban folytatni képzési programokat, tehát egy kicsit rugalmasabb és sokszínű oktatási struktúra bevezetésével ez megoldható.

Tessely alelnök úr kérdéseire vonatkozóan, Erasmus és DiscoverEU. Igen, az a célunk, hogy ha nagyobb lesz a költségvetés, akkor időben és a szociális háttérét tekintve is szélesítsük az elérhetőségét ezeknek a programoknak. Időben nagyon nagy igény volt arra, hogy a középiskolai mobilitást ismét vezessük be, amely nem individuális, tehát nem egyéni mobilitás, hanem csoportos, osztályok mobilitása. Erre Európa-szerte nagyon nagy igény van.

Azt tervezzük, hogy ennek ismét bővítjük a lehetőségét, illetve a szakképzésben résztvevők számára is az eddigieknél szélesebb körben kívánjuk lehetővé tenni, hogy szakmai gyakorlatot folytassanak egy másik országban az Erasmus keretében. Erre most is vannak lehetőségek, de az erasmusos szakmai gyakorlatos programok általában túl rövid időre szólnak, 2 hét az átlagos időtartam, ami pedagógiai szempontból

gyakorlatilag értékelhetetlen. Ez inkább ismerkedés egy másik országgal. Ezt szeretnénk tovább bővíteni. Itt segítségünkre van az Európai Szolidaritási Testület is, amelynek a foglalkoztatáspolitikai programja 6 hónapos szakmai gyakorlatokat tesz lehetővé majd egy másik országban, szociális alapon is, azaz szeretnénk - mint említettem - azokban az országokban, ahol komoly családi erőfeszítést kíván az Erasmusban való részvétel, ott egy kicsit emelni a támogatás mértékét azért, hogy például Magyarországon is a fiatalok minél szélesebb körben vehessenek részt az Erasmusban.

Ehhez kötődik az ön felvetése arra vonatkozóan, hogy esetleg magyar mobilitási programokat is uniós szintre lehetne emelni. Valójában az Erasmus sehol nem akadályozza meg például az erdélyi magyar fiatalokat, hogy Erasmus keretében magyar egyetemre jöjjenek. Jellemző módon a ciprusi diákok túlnyomó többsége az Erasmus keretében görög egyetemekre megy, tehát nincs olyan megkötés, hogy valaki nem használhatja az anyanyelvét, a németek Ausztriába mennek, tehát ez megfigyelhető. Mindig arra szoktunk hivatkozni, hogy nagyszerű dolog az Erasmus, merthogy kilépnek a fiatalok a komfortzónájukból, de olyan nagyon azért nem lépnek ki a komfortzónájukból, tehát maximum a szomszéd szobába lépnek át, de ez érthető. A magyarok számára is, a magyar anyanyelvű diákok számára is lehetőségeket nyújt az Erasmus. Ami viszont egy alapvető különbség, hogy az Erasmuson belül nem lehet etnikailag vagy nemzetileg korlátozó programot hirdetni. Tehát az Erasmus európai diákmobilitási program, ennek értelmében nem is zárja ki az azonos anyanyelvűek egymáshoz való mobilitását, de nem is teheti kizárólagossá. Ha jól értem, mind a Határtalanul, mint a Kőrösi Csoma-program valójában azt célozza, hogy a magyar anyanyelvűek; tehát ez tipikusan nemzeti hatáskör, amire nemzeti forrásokat kell áldozni.

Migránskártyák kérdése. Görögországban létezik ez a konstrukció, és csak azok kapnak migránskártyát, akik a 18. életévüket betöltötték, regisztrált menedékkérők, azaz tudjuk, hogy kik ők, ráadásul időről időre a jelenlétükkel igazolniuk is kell, hogy ők ott vannak, nem válnak láthatatlanná, és a részükre kiutalt pénzt csak a legszükségesebb, hétköznapi feltételek biztosítására költhetik. Gyakorlatilag ugyanaz, mint amit egyébként menekülttáborokban készpénzként odaadnak az ott lévőknek azért, hogy ne haljanak éhen, vagy ne haljanak szomjan, vagy tudjanak élni, csak technikailag mindez egy kártya keretében valósult most meg. *(Jelzésre:)* És csak Görögországban használható fel, tehát nem vihető el.

Ungár képviselő úr kérdésére: CEU-ügyben a bírósági eljárás végét meg kell várni; a Corvinus-ügyben én nem tudok mit mondani, van ilyen is, olyan is; a brexit után pedig nem tudjuk garantálni, hogy ugyanezzel a pénzügyi feltétellel; ha nincs megállapodás - mint említettem -, akkor nem tudjuk, az egy terra incognita, a legnagyobb kockázata a megállapodás hiányának éppen az, hogy nem tudjuk, hogy mi történik. A tárgyalások egyik nagy nehézségét is egyébként az okozza, hogy maga Nagy-Britannia mind a mai napig nem tette világossá, hogy a jövőben milyen minőségében kíván az Európai Unió mellett létezni; mint szomszédságpolitikai ország - ez gyakorlatilag kizárható, van déli szomszédságpolitikánk, van keleti szomszédságpolitikánk, nincs nyugati szomszédságpolitikánk eddig, de nem hiszem, hogy Nagy-Britannia erre aspirálna. Mint az Európai Gazdasági Térség országa ezt elvetették, ez Norvégiához, Svájcához hasonló pozíció lenne, és nem határozták meg azt, hogy ők mik akarnak lenni, ezért nem tudjuk azt sem megmondani, hogy hogyan alakul majd a jövőben ez a kapcsolatrendszer.

Csöbör képviselő asszony kérdésére: egyrészt az írás-olvasás tanításánál megint azt tudom mondani, hogy a formális oktatás, tehát az iskolai oktatási rendszer mellett óriási jelentősége van a kis közösségeknek, és óriási jelentősége van az iskola előtti

nevelésnek. A mi felméréseink azt mutatják, hogy azok a gyerekek, akik óvodába járnak, rendszeresen járnak óvodába, az ő készségeik, alkalmazható készségeik sokszorosára növekednek már az iskolában is, tehát a jó előkészítésnek köszönhetően sokkal könnyebben tudnak beilleszkedni magába az iskolai oktatásba is, később a munkaerőpiacon is sokkal könnyebben alkalmazható készségekkel fognak rendelkezni. Vagyis én megint azt tudom mondani, hogy a kötelező óvodai képzés, ha ehhez értelemszerűen jó nevelési színvonal kapcsolódik, ez lehet a legnagyobb segítség. Illetve azokon a területeken, amelyek úgymond halmozottan hátrányos helyzetűek, ott a nem formális képzés lehetősége is, tehát könyvtárak, sportklubok, számos ilyen terület óriási szerepet játszhat. Egy edzőnél nagyon kevés motiválóbbr személy van egy gyerek életében, ha az az edző olyan, aki arra tanítja meg a gyereket, hogy akármilyen nehéz sorból is jön, küzdjön, tanuljon, becsületesen akarjon élni, akkor a mi tapasztalataink szerint a sport tud az egyik legfontosabb integráló tényező és felzárkóztató tényező lenni a társadalmon belül.

Az Európai Unión kívüli sportesemények tekintetében hadd említsek meg két olyan, szintén a sporthéthez kötődő sportrendezvényt, amely az Európai Unión kívül is megvalósult, és amely magyar gyökerekkel rendelkezik. Az egyik a diáksportnap, most már nemcsak Európában, hanem Európán kívül is számos országban, ha jól emlékszem, ötven körül van azon országok száma, ahol szeptember végén egy pénteki napon a diáksportnapot megrendezik az Európai Sporthét keretein belül, illetve a most első alkalommal megrendezett, korábban Magyarországon többször is megrendezett „Mozgás éjszakája” nevű rendezvény, amely egy éjszakai outdoor sporttevékenység, és amelyet ma már az Európai Unió összes országában, sőt az Európai Unión kívül is egy időpontban rendeztek meg.

Szél képviselő asszony kérdésére: azt, hogy uniós alapjogok sérültek-e, ezt az Európai Bíróság vizsgálja, és nyilván majd meg fogják hozni a döntést. A másik pedig a társadalmi nemek - én lehet, hogy félreértem a helyzetet, de én úgy tudom, hogy nem a szakot szüntették meg, hanem a diplomaosztás lehetőségét, tehát az ilyen diplomát. Nem? *(Dr. Szél Bernadett: A regiszterből törölték.)* Tehát nincs ilyen diploma, én úgy értem. Nekem is örök fájdalom - én például összehasonlító politikatudománnyal foglalkozom, és mindig irigykedve nézem angolszász kollegáimat, akiknek vannak comparative government MA-programjaik -, hogy Magyarországon nincsen összehasonlító politikatudomány szak. Viszont van politikatudomány szak. Tehát önmagában összehasonlító politikatudományból én bármennyire is csiszolnék egy tehetséges gyereket, soha nem kapna diplomát, mert Magyarországon nincsen összehasonlító politikatudomány diploma. De ez nem jelenti azt, hogy ezzel sérülne az akadémiai szabadság, mert én a nap 24 órájában gyárthatom az összehasonlító politikatudomány tárgyú tanulmányokat, kurzusokat hirdethetek, hallgatóim lehetnek, csak ők politológiai diplomát fognak kapni. Hasonlóképpen a társadalmi nemek tanulmánya, ha jól tudom, a szociológia szélesebb körű diplomába került be. Ez egy oktatáspolitikai döntés, én ebben nem érzem az akadémiai szabadság korlátozását. Mindenki foglalkozhat a társadalmi nemek tanulmányozásával, publikálhat, kurzusokat hirdethet, hallgatói lehetnek, csak szociológiai diplomát fognak kapni a gyerekek, nem társadalmi nemek tanulmánya diplomát. Ebből a szempontból nagyon nehéz Európában a standardizálás, mert ahány ország, annyifajta témakörű diplomát adnak ki.

Az Erasmus esetében, mint említettem, a mostani felhívásuknál már ott van a lábjegyzet, hogy mindenki, aki pályázik Nagy-Britanniába, számoljon azzal, hogy ha nincs megállapodás, akkor nem tudjuk, milyen helyzet következik. Más országok esetében, hogy valaki az Erasmust arra használja föl, hogy aztán utána ott kint marad, és ott végzi el az egyetemet, az Európai Unió részéről nem látom a lehetőségét, hogy ezt

hogyan lehet kezelni, tehát nem szándékozunk korlátozni az Erasmusszal járó lehetőségeket. Nyilvánvalóan egy tagállam azt tudja tenni, hogy visszacsábítja a hallgatóit, tehát olyan felsőoktatási rendszert működtet vagy olyan motiváló rendszer működtet, amely keretében biztos, hogy hazajönnek a hallgatók. Az Erasmusnál azért mindig van olyan, hogy valaki ott marad az adott országban, ahová kimegy. Ez minden mobilitási programnál, azt hiszem, természetes.

Kulcskompetenciák tekintetében: hogyan teljesít Magyarország a többi országhoz képest? Ahol Magyarország érzékelhetően, fogalmazzunk úgy, hogy gyengébben teljesít, ez a vállalkozói kérdések. Általában Európa gyengébben teljesít a vállalkozói készségek tekintetében, mint más, akár az Egyesült Államok, akár az ázsiai csendes-óceáni térség, és Közép-Európa általában az európai országok között is rosszabbul teljesít. Ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy vállalkozásfejlesztést kellene tanítani a gyerekeknek, hanem olyan kulcskészségeket, amelyek a későbbiekben a vállalkozó, mint önálló, önmagát eltartani tudó, felelős életvitelt mutatni tudó polgár életviteléhez szükségesek, vagyis nagyon sok úgynevezett társadalmi készség van itt, a vitakészség, a konszenzuselérési készség, és ebben a fejlesztésben a közép-európai oktatási rendszerek, általában azt szokták mondani, hogy gyengébben teljesítenek. Itt szokták példaként felhozni a finn oktatási rendszert, vagy például az angolszász oktatási rendszereket, amelyek sokkal inkább a személyiségeknek ezeket a társadalmi készségeit fejlesztik, az egzakt tudás mellett, vagy adott esetben azzal szemben is.

Juhász képviselő asszony kérdése. Az oktatás és kultúra terén jelentősen nőnek a források. Én kifejezetten büszke vagyok arra, hogy az én területem gyakorlatilag az egyetlen a biztos portfóliók közül, amelynek minden porcikája növekszik az elkövetkező 7 évben vagy 2021-től kezdve. Azt hiszem, ez nem az én személyes teljesítményemnek köszönhető, hanem ez annak a felismerésnek köszönhető, hogy az Európai Unió félkarú ezek nélkül a politikák nélkül, és ennek a félkarúságnak a problémáit éppen most látjuk, amikor válsághelyzet van. És ha egy erős legitimációra, egy erős támogatottságra és egy erős identitásra lenne szükség vagy van szükség, akkor azt láthatjuk, hogy mivel ezek a politikák eddig elhanyagoltak voltak és kizárólag csak nemzeti hatáskörben működtek, ebből adódóan az úgynevezett európai identitást simán szembe lehet állítani a nemzeti identitással vagy bármely más identitással, sőt, azt az állítást is meg lehet kockáztatni, hogy minél európaibb valaki, annál kevésbé magyar, vagy annál kevésbé veszprémi, hogy véletlenül éppen ezt a példát hoztam. Én pedig ennek az ellenkezőjét mondom: nekünk azt kell bebizonyítani és programokkal szolgálni, hogy csak az az igazán jó európai, aki jó veszprémi, jó dunántúli, jó magyar, jó közép-európai, mert ez adja valójában az európai identitás lényegét.

Oláh képviselő úr. Igen, Nagy-Britannia, a kormány finanszírozással zsarolja... Én amennyire tudom, ott egy tárgyalássorozat-folyamat van. Önmagában a kutatás-fejlesztés nem az én portfóliómba tartozik, és ebből adódóan egyébként hasonlóképpen a kollégám, Carlos Moedas, aki a kutatásért és kutatás-fejlesztésért felel, ő maga is hasonló hatáskörökkel rendelkezik, mint én, tehát nem tartom valószínűleg, hogy ő is egy ország belpolitikai kérdésébe beleszólna. Én is tartózkodnék a véleménynyilvánítástól. Megvárom ennek a folyamatnak a végét. Meghallgattam mind a két felet. Ismerem az aggodalmakat, az Akadémia részéről ismerem. Ők attól félnek, hogy gyakorlatilag meghiúsulnak a lehetőségeik a jövőbeni kutatásokra. A minisztérium pedig azt szeretné, ha átalakítaná a magyar kutatás-fejlesztés finanszírozási részét és többet költenének az alap kutatásokra. Megvárom a folyamat végét.

Az Európai Ügyészséggel kapcsolatban, hogy mit javasolok én. Én nem vagyok olyan helyzetben, hogy javasoljak a magyar kormánynak. Én azt tudom mondani, hogy

amikor én közigazgatási és igazságügyi miniszter voltam, akkor tárgyaltuk az Európai Ügyészséget. Igaz, hogy akkor az még egy teljesen más struktúrájú Európai Ügyészség volt Viviane Reding szép emléké biztossága idején, és akkor az Országgyűlés elé vittük a kérdést. És az Országgyűlés, Magyarország akkor sárga lapos eljárást indított, illetve jelezte az Országgyűlés, hogy szerinte a szuverenitás csorbul. Azóta gyökeresen átalakult az Európai Ügyészség tervezete, de én nem vagyok abban a helyzetben, hogy ajánlásokat fogalmazzak meg a tagállamok vonatkozásában.

A későbbi pályafutásomra vonatkozó kérdésekre pedig majd körülbelül egy év múlva fogok tudni válaszolni. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem nagykövet urat, kívánja-e kiegészíteni biztos urat.

ZUPKÓ GÁBOR képviselővezető (Európai Bizottság Magyarországi Képviselője): Köszönöm szépen elnök úrnak. Ilyenkor a képviselővezető jelenléte dekoratív, még ha nincs is esztétikai hozzáadott értéke. *(Derűltség.)* Alvállalkozóként van jelen, de természetesen máskor majd szívesen állok a bizottság rendelkezésére. Ilyenkor, amikor a biztos úr gondolja, akkor szólok. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Oláh Lajos alelnök úré a szó.

DR. OLÁH LAJOS (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Biztos Úr! A menekültválsággal kapcsolatosan is volt egy kérdés, hogy a Bizottság szerint van-e menekültválság, vagy visszatért valóban arra a szintre, amelyik a válság előtti időszak... *(Dr. Navracsics Tibor: Igen, elnézést, bocsánat! Egy lapot kihagytam. Elnézést!)* Igen.

És engedje meg, hogy megkérdezzem, mondta, hogy nem szívesen szól bele az Európai Ügyészség kérdésébe. Van-e a Bizottságnak az állásfoglalása ezzel kapcsolatosan, hogy mit javasol a tagállamoknak? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tessék parancsolni!

DR. NAVRACSICS TIBOR, az Európai Bizottság tagja: Bocsánat! Az Európai Bizottság egyértelműen azt javasolja a tagállamoknak, hogy csatlakozzanak az Európai Ügyészséghez. Most egy megerősített együttműködési eljárás van, amely lehetőséget ad egyes tagállamoknak arra, hogy kimaradjanak ebből az együttműködésből. Věra Jourová biztos asszony a biztosi működése egyik fő pontjának azt tartja, hogy lehetőség szerint minden tagállam csatlakozzon az Európai Ügyészséghez.

A menekültválság. A mi értékelésünk szerint a nyomás radikális mértékben csökkent az Európai Unióra, ugyanakkor Afrikában számos olyan gócpont van, amely újraindíthatja ezeket a hullámokat. Éppen ezért az Európai Bizottság kezdeményezte egy úgynevezett Afrika fejlesztési alap létrehozását, amelynek az a célja, hogy célzott, irányított befektetésekkel munkahelyeket teremtsen azokban az afrikai országokban, amelyek a legfőbb népességkibocsátók, éppen azért, hogy ezzel is csökkentsék, hosszú távon is csökkentsék a migrációs nyomást.

Riz képviselő úr kérdése a digitális oktatás akcióterve vonatkozásában. Magyarország az utóbbi két évben rohamosan vagy sokat javított a pozícióin. Korábban elsősorban infrastrukturális kérdésekben, illetve piaci árszabás tekintetében volt nagyon rossz helyzetben Magyarország. Magyarországon volt az egyik legdrágább a hozzáférés, és voltak olyan területek, ahol rossz volt a lefedettség is. Az utóbbi két évben ez jelentősen nőtt.

A képzés területén, a digitális készségek, képzések területén sajnos egész Európa nagyon rosszul áll. Itt a legnagyobb problémát számunkra furcsa módon nem is annyira a diákok jelentik, mint a tanárok, hiszen nagyon gyakori helyzet az európai tantermekben, hogy a diákok sokkal jobban képzettek digitális kompetenciák tekintetében, mint a tanárok, és ennek van egy szakmai oldala. Meg kell szerveznünk azokat a továbbképzéseket, illetve támogatnunk kell a tagállamokat ezekben a továbbképzésekben, amelyek a tanárok számára lehetővé teszi a digitális képzésben a felzárkózást.

És ami talán még ennél is fontosabb, az az emberi része. Azt a frusztrációt, azt, amit a tanár megél az osztályteremben abból adódóan, hogy a diákja jobban ért a digitális eszközhöz, mint ő, valahogy motivációvá kell átváltoztatni, és motiválnunk kell a tanárokat, hogy akarjanak bekapcsolódni ebbe. Az most már látszik, hogy ez alapvetően fog átalakítani mindent a gazdaságban, a jövőben a munkával, a foglalkoztatással, a munkakörökkel kapcsolatos fogalmainkat fogja átalakítani. És nyilvánvalóan az oktatás az, ami az első állomás ezen a területen, hiszen a ma diákjai lesznek azok, akik mondjuk 10 év múlva már a munkaerőpiacon egy döntően megváltozott, a digitális forradalom által megváltoztatott munkaerőpiacon kell, hogy helyt álljanak. Köszönöm szépen, és elnézést még egyszer a válaszok elmaradásáért.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Biztos Úr! Nagykövet Úr! Köszönöm a beszámolót. Engedje meg, hogy szokásunkhoz híven minden európai biztosnak, aki meglátogatja bizottságunkat, átadom a magyar Európa-politika titkos fegyverét, ez egy üveg jó tokaji bor. Jó egészséget kívánok önnek, egyben megköszönöm azt az elmúlt 4-4,5 éves munkáját, amit ön biztosként végzett. Ehhez gratulálok, és kívánok további jó egészséget mind önnek, mind pedig nagykövet úrnak! Köszönöm szépen. *(Rövid szünet.)*

Tájékoztató Magyarország európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről (2017., 2018.)

a) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról [COM (2018) 490]

b) Az Európai Bizottság 2017. évi jelentése az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról [COM (2018) 491]

Tisztelt Bizottság! Folytatjuk bizottsági ülésünket a 2. napirendi pont megtárgyalásával, ami tájékoztató Magyarország európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről - ez a 2017-es és 2018-as státuszt jelenti -, úgymint az Európai Bizottság 2017. évi jelentése a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról, valamint az Európai Bizottság 2017. évi jelentése az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról. A napirendi pont előadója Takács Szabolcs államtitkár úr és dr. Schmitt Pál Péter, a Miniszterelnökség helyettes államtitkára, akiket ezennel tisztelettel köszöntök.

Tisztelt Bizottság! A kormány uniós ügyekkel kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségeit az Országgyűlésről szóló törvény szabályozza, és ahogyan a korábbi években is rendszeresen került sor akár írásbeli jelentésre, beszámolóra vagy éppen szóbeli tájékoztatóra, a legutóbbi tájékoztató 2016-ban kelt, szóval javasolom, hogy a mai ülésünkön 2017-től kezdődően tekintsük át az uniós ügyeket, hogy miként érvényesült a magyar érdek akár például a brexit vagy a migrációs dosszié vagy például a mobilitási csomag esetében. Az Országgyűlés tavaly élt a lisszaboni szerződés adta jogosítványokkal, különösen a villamosenergia-ár meghatározása terén a szubszidiaritás elve melletti kiállással.

Tisztelt Bizottság! Megadom a szót államtitkár úrnak, államtitkár uraknak, ha úgy tetszik, utána pedig megnyitom a vitát, összegyűjtjük a kérdéseket, és visszaadom a szót az államtitkár uraknak. Tessék parancsolni!

Takács Szabolcs Ferenc tájékoztatója

TAKÁCS SZABOLCS FERENC államtitkár (Miniszterelnökség): Köszönöm szépen a meghívást. Tisztelt elnök úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek, Urak! Köszönöm az érdeklődést. Valóban egy komoly intellektuális kihívásnak kell hogy megfeleljünk: az Európai Unióban zajló folyamatokat kell összefoglalnunk 2017. január 1-jétől napjainkig, viszonylag rövid időkeretben, de igyekszünk megfelelni a legjobb tudásunk szerint. Természetesen tiszteletben tartjuk az eljárásnak azt a változását, hogy a korábbi gyakorlathoz képest nem írásban, hanem szóban számolunk be átfogóan ezekről a kérdésekről. Mindenekelőtt azonban azt szeretném leszögezni, hogy köszönjük a rendszeres meghívást, nyilván tematikus ügyekről rendszeresen be szoktunk számolni az Országgyűlés európai ügyekkel foglalkozó bizottságának, ahogy ennek lennie is kell.

2017. január 1-jétől datáljuk az időszakot, négy uniós tagállamnak a tanácsi elnökségéről beszélhetünk, Málta, Észtország, Bulgária és Ausztria elnökségéről. Az utóbbi még most is zajlik december 31-ig, amint ez mindenki számára ismert, és lassan megközelítjük az intézményi ciklus végét, hiszen jövő év tavaszán, '19 májusában európai parlamenti választásokra kerül sor, majd pedig '19 őszén feláll egy új Európai Bizottság is, tehát minden ennek a kontextusában is értelmezendő.

Ha erre a két évre tekintünk vissza, akkor úgy látjuk, hogy túlzás nélkül azt lehet jelenteni, hogy olyan ügyek kerültek a napirendre, amelyek generációkra nézve meghatározhatják az Európai Unió jövőjét, hiszen zajlik egy olyan folyamat vagy egy olyan vita - és azt gondolom, hogy ez a legfontosabb vita az Európai Unióban -, hogy hogyan nézzen ki Európa etnikai térképe, mondjuk, 10-15-20-25-30 éves távlatban. Ez nyilvánvalóan nem függetleníthető a migrációs helyzettől meg kihívásoktól, hiszen azt látjuk, hogy az európai kontinens körül elhelyezkedő világban a demográfiai folyamatok egy felfelé irányuló ívet mutatnak, magyarul milliókkal, tízmilliókkal, százmilliókkal több ember fog élni az Uniót körülvevő világban, Észak-Afrikában, a Szaharától délre eső Afrikában, Dél-Ázsiában egyre romló klimatikus, gazdasági és biztonsági körülmények között. Tehát azt gondolom, hogy ha az a kérdés, hogy van-e migrációs helyzet - nevezhetjük válságnak, kihívásnak vagy helyzetnek, ez szavazás kérdése -, migrációs helyzet mindenképpen lesz, hiszen ez egy olyan globális folyamat, amely nem nagyon állítható meg. *(Juhász Hajnalka távozik az ülésről.)*

Éppen a mai nap kerül sor Marrákesben egy olyan, az ENSZ égisze alatt zajló eseményre, ahol elfogadták a globális migrációs kompaktot, és azt tudjuk, hogy nagyon sok, egyre növekvő számú uniós ország dönt úgy, hogy ettől távol marad, még akkor is, ha az állítás az, hogy ez egy jogilag nem kötelező dokumentum, viszont azt gondoljuk, hogy a filozófiája nem elfogadható Magyarország számára.

Ez a vita az Európai Unióban is zajlik, zajlott 2017. január 1-jétől kezdődően is, és alapvetően két nagy tábor alakult ki: egyrészt a migrációt mint jelenséget per definíció alapvetően pozitív folyamatnak beállító tagállami, kormányzati megközelítés, illetve ezzel ellentétes tagállami megközelítés, amely nem azt mondja, hogy a migráció önmagában egy pozitív, jó folyamat, a jelenséget nyilván senki nem kérdőjelezi meg, hiszen az zajlik, az egy faktum, kérdés az, hogyan reagáljon erre Európa. Ez a parttalan vita osztotta meg az Európai Uniót az utóbbi két évben, és ez vezetett egyébként el egy olyan politikai helyzethez, hogy valóban az együttműködés helyett leginkább a konfrontáció domborodott ki, és ez átcsordult sajnos más területekre is. Tehát, ha össze akarom foglalni, hogy '17. január 1-jétől ez a vita hogyan alakult, akkor azt mondhatom,

hogy továbbra is napirenden van az a belső dimenziót érintő vita, hogy mi történjék az Európába érkezett vagy a jövőben ide áttelepülni szándékozó bevándorlókkal.

S azt sem tudjuk kijelenteni, hogy a kötelező kvóta teljes mértékben lekerült a napirendről, de a magyar érdekvégyesítés szempontjából azért azt fontos kijelenteni, hogy Magyarországnak, amely tagállam nyilvánvalóan egy markáns politikát vitt ebben az ügyben, hiszen földrajzi elhelyezkedésünk miatt mi primer mértékben vagyunk ebben érintettek, sikerült egy olyan tagállami együttműködést kialakítani nemcsak a visegrádi csoporton belül, hanem azon túlmenően is, akik a mi filozófiai megközelítésünket támogatják. De úgy is lefordíthatnám, hogy egy, az európai identitást, az európai hagyományokat, kultúrát, több évszázadnak a produktumát, ha úgy tetszik, a zsidó-keresztény kultúrkör karakterét teljesen figyelmen kívül hagyó, a nyílt társadalmat a zászlajára tűző ideológia és politika, ezzel szemben a nemzeti identitásokat, a kultúrát, hagyományt, az európaiságot előtérbe helyező két filozófiai tábor küzdelméről van szó. De nem akarok túlságosan ilyen filozófiai irányba elmenni.

Azt gondolom, hogy elértünk eredményeket, a jelenlegi osztrák elnökség kötelező kvóták helyett bevezette az úgynevezett kötelező szolidaritás fogalmát, amelyen belül különböző rugalmassági eszközöket is elfogad, tehát mindaz, amit a magyar kormány 2017. január 1-jétől következetesen képviselt, hogy az Unió külső határainak a védelme - még akkor is, ha egyébként nemzeti költségvetésből kell ezt finanszíroznunk - ugyanolyan értékű eszköz, mint bármi más, amikor a migrációs válságot kell kezelni.

Ezzel együtt éppen a múlt héten, december 5-én a belügyminiszterek tanácsülésén az is megjelent az osztrák dokumentumban, egy kicsit módosítva az osztrákok eddigi álláspontját, hogy akkor nincs szó kötelező kvótáról, ha nincsen nagy nyomás. *(Dr. Szél Bernadett távozik az ülésről.)* De abban az esetben, ha ismét nagyon nagy nyomás lenne az Unió külső határain, akkor igenis előjön újra a kötelező elosztási kvóta kérdése. Tehát, akik azt állítják, hogy ez végleg lekerült a napirendről, és csak egy politikai hisztériakeltés zajlik a magyar kormány és más kormányok részéről, azt gondolom, hogy azoknak az álláspontját ez a tény cáfolja. Tehát ez a kérdés, azt gondolom, hogy továbbra is napirenden lesz, még akkor is, ha az Unió föderalista szereplői, mindenekelőtt az Európai Bizottság, az Európai Parlament és jó pár tagállam belátta, hogy a tagállamok egy másik csoportján ezt erőszakkal nem lehet leeröltetni, hiszen olyan súlyos károkat okozott már az Unió együttműködésében, az integrációban, amely az ő belátásuk szerint is már kontraproduktív. Tehát migrációs válság, úgy gondolom, hogy van, és sajnos lesz is. Tehát Európának hosszú távon kell berendezkednie ennek a kérdésének a kezelésére.

Most egy román elnökség következik, azt követi majd egy finn elnökség, és új intézmények a '19. év végére. Mi azt gondoljuk, hogy a mi álláspontunk következetes volt, megfelelően jó érvekkel alátámasztva, még akkor is, hogyha az érveket valaki nem fogadja el, de a legitimitását talán most már nem kérdőjelezzük meg. 2015-ben nem ez volt a helyzet. Akkor kaptunk hideget-meleget a nemzetközi médiában, a különböző politikai szereplőktől, itthon, Magyarországon vagy Európában, de azt gondolom, hogy az egymás iránti kölcsönös tisztelet meg a lojális együttműködés elve azért azt talán ki tudta magának vívni, hogy legalábbis a mi álláspontunk most már legitim, még ha sokan nem is szeretik vagy nem is tetszik. És egy politikai kampányban vagyunk, amelynek a keretében politikai eszközökhöz nyúlnak nagyon sokan az Európai Parlamentben.

Az a jelentés, amelyet szeptember elején elfogadott az Európai Parlament közgyűlése Magyarországgal szemben, 69 pontban támadja Magyarországot, a magyar kormány elmúlt 8, 9, 10, vagy nem is tudom, hogy hány évét, hiszen az első Orbán-kormány idején született döntéseket is elvesznek újra, de azt gondoljuk, hogy ebből a

69 állításból egy biztos igaz, a többi nem. Az igaz, hogy a magyar kormány ellenzi a migrációt, és valószínűleg ebből fakad minden egyéb probléma, mind a másik 68. Tehát azért is emeltem ki a migrációt ilyen hangsúlyosan, mert tényleg úgy gondoljuk, hogy ez az a kérdés, ami az utóbbi 2 évben is, meg majd az elkövetkező időszakban is meg fogja határozni az európai politikai diskurzus kérdését.

Egy másik olyan ügy, ami ebben az időszakban zajlott, napirenden volt, az nyilván megint egy olyan kérdés, amely meghatározza hosszú távra generációk sorsát, nevezetesen, hogy az Európai Unió egyik legerősebb tagállama '16-ban úgy döntött, hogy kilép az Unióból, és a brexittárgyalások mostanra jutottak el egy olyan végjátékba, amely meghatározó lehet. Hogy aktualitásról is be tudjak számolni, éppen a holnapi nap fog minden bizonnyal a brit parlament alsóháza első körben szavazni arról a megállapodástervezetről, amelyet a brit kormány kitárgyalt az Európai Unió képviselőjével a kilépésről. Ez egy közel 600 oldalas dokumentum, amely ennek megfelelően átfogóan szabályozza a kilépés különböző területeit.

Az esélylatolgatásba nehéz belemenni, de mégis meg kell tennünk. Nyilvánvalóan olyat az ember nem szívesen mond, hiszen orákulumok nem vagyunk, a varázsgömb még nincs előttünk, de minden bizonnyal ez a szavazás, ismerve a brit belpolitikai erőteret, el fog bukni, az úgynevezett meaningful vote szavazás holnap nem lesz sikeres. Ez nem jelenti azt, hogy egész bizonyosan el lesz utasítva a kilépési megállapodás. A brit kormánynak lehetősége van még egyszer visszavinni a brit parlament elé, de úgy is dönthet a brit kormány vezetője, hogy népszavazást kezdeményez a megállapodás szövegének a kérdésében.

És nem lehet kizárni adott esetben előrehozott választásokat sem Nagy-Britanniában. Egy érdekes jogi fejlemény, hogy az Európai Unió Bírósága éppen a mai napon hozott egy olyan döntést a múlt heti főtanácsnoki indítvány tartalmát megerősítve, hogy amennyiben egy olyan scenárió alakulna ki, hogy az Egyesült Királyság mégsem akar kilépni az Európai Unióból, ennek a bejelentését, a notifikációját egyoldalúan is megteheti, tehát nincs szükség a 27 másik tagállam hozzájárulására ahhoz, hogy inkább mégis bennmaradjanak. Tehát ez a brit saga folytatódik.

És ami a lényeges a mi szempontunkból, hogy mi nem örültünk ennek a döntésnek, a magyar kormány ezt világossá tette. Sőt, az egyetlen olyan kormány volt, amely a népszavazást megelőzően a brit nyilvánosság elé is tárta ezt a véleményét egy újsághirdetés formájában, de ezzel együtt tiszteletben tartjuk a referendum eredményét, mint ahogy azt is tiszteletben tartjuk, hogy nem lehet a referendumból kutyakomédiát csinálni, tehát egy újabb referendumot kiírni, amit valószínűleg a brit alkotmányos és politikai hagyományokra tekintettel nem fognak megtenni.

Ami lényeges, hogy Nagy-Britanniában él és ott dolgozik, ott él életvitelszerűen nagyon sok magyar honfitársunk. A számokat csak nagyjából lehet megbecsülni, hiszen más statisztikák alapján működik a brit rendszer meg a magyar rendszer. Azt tudjuk, hogy azzal együtt, hogy egy jelentős lélekszámú közösségről van szó, 100 ezer-150 ezer-200 ezer közötti létszámról beszélhetünk, ez nyilván azért változik is, ezzel együtt a brit adatok szerint a magyarok nincsenek bent az első tíz olyan tagállamban, amelynek a számarányát tekintve a legnagyobb lélekszámban vannak Nagy-Britanniában. Ez nem egy magyar probléma. Ezzel együtt a magyar kormánynak nyilván az ottani állampolgáraink helyzetét kellett védeni.

Annyiról be tudok számolni, hogy amennyiben ezt a megállapodást mégis elfogadják Nagy-Britanniában, akkor a megállapodás már automatikusan garantálja az ott élő magyarok szerzett jogainak a további fenntartását, fennmaradását, érvényesülését. Ezzel együtt a brit kormány korábban politikai szinten azt is világossá

tette, hogy amennyiben mégis megállapodás nélkül, azaz rendezetlen módon távoznak, az ott élő uniós állampolgárok jogait nem fogják csorbítani az esetben sem.

Ez egyébként mindent elmond arról, hogy tulajdonképpen egy kicsit eltorzult folyamat jött létre, hiszen a kilépés melletti egyik legfőbb érv a migráció volt meg az Unión belüli munkavállalói mozgás. Ezzel együtt ma már senki nem beszél erről. Mindenki arról beszél, hogy milyen lesz a határ Észak-Írország meg Írország között, illetve milyen kereskedelmi kapcsolat fog a jövőben létrejönni és kialakulni az Unió belső piaca, illetve az Egyesült Királyság között. A belsőpiaci feltételek szerint fogunk-e kereskedni, vagy sem, vagy a WTO-szabályok szerint. Ezek a kérdések még nyitottak, de magyar szempontból a brexit teljes folyamata, azt gondolom, hogy végig követhető volt, és végig érvényesültek azok az érdekek, amelyeket kértünk egyébként képviselni az Európai Bizottság részéről. Michel Barnier főtárgyaló úr, azt gondolom, korrekt módon végezte a munkáját. Amiben megállapodott a tagállamokkal, azt végig tudta tartani.

Tehát brexitügyben mi, úgy gondolom, jól állunk egyelőre magyar szempontból. A jövőben pedig abban vagyunk érdekeltek, hogy egy minél szélesebb és átfogóbb kereskedelmi és gazdasági együttműködés maradjon fenn a britekkel. A britek nagyon komoly munkaadók Magyarországon, Magyarországnak egy jelentős kereskedelmi partnere. Sőt, amennyiben kilépnek, az Európai Unión kívüli legkomolyabb kereskedelmi partnerünk lesz, megelőzve az Egyesült Államokat, Japánt, Dél-Koreát, Izraelt, vagy bármely más fontos gazdasági együttműködő partnerünket.

Ami még az elnök úr által említett témákat illeti. Egy másik nagyon súlyos ügy, amit mi itt a migrációs válság oldalvizén láttunk, hogy az eddig elért uniós vívmányok, mint például a schengeni térség zavartalan működése, azaz a személyek zavartalan belső áramlása, illetve a belső piacon az áruk és a szolgáltatások szabadsága, jelentős torzulást és jelentős károkat kellett, hogy elszenvedjen.

Itt sok minden szóba került, ugyanolyan munkáért ugyanannyi bért, egyenlő munkáért egyenlő bért, a bérunió - ezek mind nagyon jól hangzó politikai szlogenek -, a szociális Európa megteremtése. '17 novemberében Svédországban, Göteborgban volt egy szociális csúcs, ahol a három intézmény kötött egy megállapodást. Ez nem egy jogi megállapodás, ez egy politikai deklaráció volt, arról, hogy létre kell hozni a szociális pillért az Európai Unión belül, a szociális sztenderdeket. Mindenhol, minden egyes európai uniós tagállamban ugyanolyan jól keressenek, ugyanannyi pénzt kapjanak ugyanazért a munkáért, ugyanolyan jogi és egyéb eszközök védjék az ő helyzetüket. Ezek nagyon jól hangzó politikai deklarációk. Nyilvánvalóan mindenki egyetért ezekkel. Kérdés az, hogy van-e realitása annak, hogy az 500 milliós Európai Unióban, ahol különböző társadalmi, politikai és gazdasági hagyományokkal, meg helyzettel rendelkező tagállamokról van szó, ez megvalósítható-e. Egy görög munkás kereshet-e annyit, mint egy hamburgi munkás, csak azért, mert a szociális pillért a zászlónkra tűztük.

Nyilvánvalóan a magyar kormány is elment erre a találkozóra. Mi hozzájárultunk ahhoz, hogy ezeket a célokat deklaráljuk, ebben nincsen semmi probléma. A gond inkább azzal van, hogy egyébként jól működő szociális modelleket próbálna ez a kiváló föderalista elképzelés felbontani meg leépíteni. Jellemző módon nemcsak kelet-európai, hanem nyugati tagállamok meg parlamentek részéről is elég erős aggályok fogalmazódtak meg, például az egész rendezvénynek helyet adó Svédország parlamentje mondta ki azt, hogy ők nem szeretnék a jól működő svéd modellt felmondani, hiszen ez évtizedeken keresztül Svédországban biztosította azt a célrendszert, amelyet ők megfogalmaztak és kitűztek. Mi magyar részről szintén ezt emeltük ki, hogy Magyarországon működik egy olyan modell, amely négy nagyon

fontos pillér folyamatos együttműködésén meg interdependencián alapul, egyrészt a munkaalapú gazdaságra helyezük a hangsúlyt, másrészt a versenyképességre, a demográfiára, ezen belül a családpolitikára - éppen ebben az ügyben zajlik egy nemzeti konzultáció Magyarországon ezekben a napokban -, illetve az identitás kérdésére, hiszen azt gondoljuk, hogy az identitás, beleértve a kultúrát vagy a sportot - erről is hallhattuk az uniós biztos úrnak az egyébként nagyon támogatható megjegyzését a sport szerepéről -, tehát ezeknek a kérdéseknek az egyensúlyán kell hogy alapuljon mindenféle szociális modell, hiszen akkor tud az állam megfelelő mértékben béreket emelni, szociális kiadásokat bővíteni, amennyiben van egy olyan komoly gazdaság, ami fenntartható módon erre forrásokat biztosít. A magyar kormány olyan törvényeket nem hoz egyik pillér tekintetében sem, amely a másik pillér szempontjait zavarná vagy gyengítené.

Tehát ez egy magyar modell, amelyet mindenkinek a figyelmébe ajánlottunk, tiszteletben tartjuk más államok modelljét, és azt gondoljuk, hogy ezeken a nemzeti modelleken keresztül hatékonyabban, gyorsabban és biztosabban el lehet érni a szociális pillér kapcsán megfogalmazott deklarációban lévő célokat.

A másik problémánk a belső piaccal meg a szociális ügyekkel, hogy miközben vannak ilyen jól hangzó politikai szlogenek, valójában e mögött nagyon sok esetben gazdasági protekcionista intézkedéseket látunk. Ilyen például a kiküldetési irányelv kérdése, amely elvileg azt tűzte ki célul a Bizottság elnökének a megközelítésével összhangban, hogy mindenki egyenlő munkáért egyenlő bért kapjon, ha egyenlő helyen dolgozik, de valójában arról van szó, hogy politikai, jogi és adminisztratív eszközökkel megpróbálják a nyugat-európai piacokról kiszorítani a bérversenytől egyébként versenyhelyzetben lévő kelet- és közép-európai munkavállalókat. De a kérdés torz jellegét az is mutatja, hogy miközben elsősorban a francia elnök belpolitikai ambíciói miatt ilyen magas politikai szintre emelt ügy, az uniós munkavállalóknak kevesebb mint 1 százalékát érinti, 0,7 százalékát, tehát a kiküldött munkavállalók részaránya ilyen kicsi. Tehát tulajdonképpen erről vitatkozunk az Európai Unióban, miközben sokkal súlyosabb kérdések is napirenden lennének.

Egy szektort viszont nagyon komolyan érint, ez pedig a fuvarozói szektor. Nyilvánvalón a belső piacon, ahol áruk mozognak, meg szolgáltatások mozognak, a fuvarozásnak nagyon nagy jelentősége van. A magyar gazdaság szempontjából 5-6 százalékát teszi ki a magyar GDP-nek, Bulgária esetében ez 20 százalék, tehát a jelentőségét ezek a számok mutatják. Ez a szektor tipikusan nem kiküldött munkavállalókról szól, hiszen a kiküldött munkavállalót úgy lehet definiálni, hogy egy olyan, valamely tagállamban bejegyzett cégnek az alkalmazottja, amely tartósan, hosszú ideig egy másik tagállamban folytat munkát, mondjuk, egy Magyarországon bejegyzett építési vállalkozás munkásai Németországban építenek egy iskolát. Ez egy tipikus kiküldött munkavállaló. A kamionos nem ilyen. A kamionos járja az utakat, egyik üzleti partnertől a másikig szállítja az árut, ott kipakolja, felpakol és megy tovább, különböző üzleti modellek vannak. Ezt is be akarták tenni a kiküldetés hatálya alá, ez is mutatja egyébként ennek a valódi szándékait, a nyugati, protekcionista gazdasági gondolkodást.

Egy komoly, többéves vita előzte meg, a múlt heti közlekedési tanácson született egy döntés, amely a tranzitot legalább kivette a kiküldetés hatálya alól, mert azt is szeretnék volna, hogy ha valaki csak átmegy egy másik ország területén, már akkor is a helyi szabályoknak megfelelően kell bérezni, illetve rendelkeznie kell minden olyan adminisztratív dokumentummal, amely az adott tagállamban elő van írva.

Ki tudtuk venni az irányelv hatálya alól azt is, ha úgynevezett kétoldalú fuvarozási megállapodás alapján dolgozik a magyar kamionos. Tipikusan egy olyan fuvarműveletre helyezték egyébként a hangsúlyt, amely magyar szempontból

szerencsére nem jellemző a magyar üzleti modell tekintetében, ez az úgynevezett kabotázs művelete, ha egy más tagállamban bejegyzett kamionos egy harmadik tagállamban vagy egy másik tagállamban folytat csak a tagállam határain belül fuvarműveleteket egyik városból a másikba. Ez elsősorban német probléma, a lengyelek végzik nagy volumenben ezt a tevékenységet, vagy Franciaországban spanyolok és portugálok, tehát nem egy kelet-nyugati törésvonalról beszélhetünk, hanem a gazdaságilag jobban kitett tagállamok és az erősebb nyugati tagállamok közötti vitáról.

Azt gondolom, ebben az ügyben az utóbbi két évben részeredményeket sikerült elérnünk, a magyar fuvarozói szektor nagy része, úgy gondolom, hogy végül is a körülményekhez képest a legkevesebb veszteséget kell hogy elszenvedje, de ezzel együtt nyilvánvalóan nem örültünk annak, hogy az Unió egyébként alapvető jogait is sértő folyamatok zajlottak le.

Ezzel szemben az energiapolitika - mint említette elnök úr - mint negyedik nagy tétel ügyében az elmúlt két évben egy kérdés különösen húsba vágóan került elő magyar szempontból, nevezetesen, hogy egy tagállamnak joga van-e arra, hogy maga határozza meg a villamos energia hatósági árát vagy sem. Ebben az ügyben a magyar Országgyűlés, az Európai ügyek bizottsága is indokolt véleményt fogadott el, ezt jeleztük az uniós partnereknek. Egy komoly vita alakult ki ebben az ügyben, de szerencsére Magyarország nem volt egyedül, tehát több olyan tagállam van, ahol a hatósági árszabályozás meg árképzés egy realitás, például Franciaország, amely az egyik legnagyobb tagállam az Európai Unión belül. Itt most a helyzet az, hogy a Tanácsban egy olyan konklúziót sikerült elfogadni, amely nem írja elő a tagállamoknak azt, hogy töröljék el a hatósági árképzést, tehát a rezsicsökkentés vívmányait az európai föderalista barátaink nem tudták jelen állapot szerint teljesen megfűzni, most indul majd egy egyeztetés az intézmények között, az úgynevezett trilógus folyamata. Az Európai Parlament jellemző módon azonnal eltörölné már holnaptól, ez is mutatja az Európai Parlament hozzáállását, miközben azt mondják, hogy egyébként azért jöttek létre, hogy az Unió polgárainak az érdekeit képviseljék, hát ezt, jelentem, most úgy tennék meg, hogy azt szeretnék, hogy többet fizessenek a hónap végén, ez az Európai Parlament hozzáállása. Ez is mutatja egyébként azt a fals elképzelést, ahogy ők látják az Unió működését.

Most én lezárnám ezt, inkább a kérdéseknek megadva a teret, de annyit a végén elmondanék, hogy az egyik legsúlyosabb tanulság az utóbbi két évben az volt, hogy az Európai Bizottság - teljesen félreértelmezve a szerepét - politikai aktorrá lépett elő, ezt mi sem mutatja jobban, mint hogy az Európai Bizottság első alelnöke, Magyarország egyik legádázabb ellensége tegnaptól már az Európai Szocialisták Pártjának Spitzenkandidatja, bár jogilag erre nem kötelezhető, de morálisan sem érzi úgy, hogy ezzel az aktussal esetleg fel kellene függeszteni a bizottsági tevékenységét a Bizottság első alelnökeként, akinek az lenne a feladata, hogy a tagállamok érdekeit segítse, helyette egy pártpolitikai vitában egy kiemelt politikai szereplő, de ezt meghagyjuk a Bizottság első alelnökének, ez nem a mi döntésünk. Tehát ez egy nagyon súlyos tanulság nem is '17-től kezdődően, hiszen már '14-ben deklarálták ezt, hogy politikai aktorként fognak részt venni az európai vitákban.

A másik súlyos tanulság pedig az Európai Parlament, amely ahelyett, hogy az állampolgárok érdekeit érvényesítené, nagyon súlyos politikai döntést hozva elkezdett beavatkozni a tagállamok belső ügyeibe, belső életébe, a Sargentini-jelentés ennek egy kiváló példája. Tehát itt tartunk mi most, tisztelt elnök úr, tisztelt képviselő hölgyek, urak, az európai integrációban. Lehetne beszélni nyilván a többéves pénzügyi keret tárgyalásairól, erről szó volt már az uniós biztos úr beszámolójában is, itt a folyamat elején tartunk még, éppen a héten csütörtökön-pénteken fognak a miniszterelnökök,

állam- és kormányfők első ízben átfogó politikai vitát folytatni a költségvetési tárgyalások részleteiről, tartalmáról.

Még beszélhetnék arról is, hogy mondjuk, az utóbbi négy évben a közép-európaiak együttműködése nagyon jól kidomborodott. Azt gondolom, hogy a visegrádi négyek napirendjén most már zömében uniós kérdések vannak, és az ügyek 90 százalékában meg tudunk fogalmazni és képviselni közös közép-európai véleményt és érdekérvényesítést. Ezt én mindenképpen eredménynek tekintem az utóbbi két évben, hiszen a közép-európaiak hangja meg láthatósága jelentős mértékben megjelent, és ahogy mondtam az elején, azt már nem kérdőjelezzük meg, hogy van jogunk, van legitimitásunk véleményt megfogalmazni. Hogy mennyire veszik ezt figyelembe, azt még nem tudjuk, de legalább a vélemény megfogalmazásának a szabadságát most már talán nem tudják kifogásolni. Volt olyan időszak, amikor vezető francia politikus szájából az hangzott el, hogy a közép-európaiak nem éltek azzal a jogukkal, hogy csöndben maradjanak. Azt gondolom, hogy ennek az érának most már vége van.

Mi elmondjuk rendszeresen a véleményünket, hiszen Magyarország érdekeit, bármennyire is szépek ezek a föderalista elképzelések, az Európai Bizottság meg az Európai Parlament soha nem fogja megvédeni. Magyarország érdekeit a Magyar Országgyűlés, a magyar kormány fogja megvédeni, és ezen a megközelítésünkön nem nagyon kívánunk változtatni a jövőben sem. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem helyettes államtitkár urat, kívánja-e kiegészíteni államtitkár úr mondandóját.

DR. SCHMITT PÁL PÉTER helyettes államtitkár (Miniszterelnökség): Nem, köszönöm. Államtitkár úr szükség szerinti támogatására vagyok jelen.

ELNÖK: Így van, abszolút áttekintett minden területet, ami bennünket érint. Csak egyetlen egy rövid megjegyzés.

A bizottsági ülésünkön többször sajnálatosan állapítottam és állapítottuk meg az Európai Bizottság szereptévesztését. Szóval mi nem ilyen lisszaboni szerződést írtunk alá, ami a gyakorlatban kezd kibontakozni, hiszen a Bizottságnak nem politikai testületként, hanem úgymond a lisszaboni szerződés őreként kell fellépni, és hallottuk Navracsics Tibor biztostól is, hogy neki mint biztosnak, elsősorban a Bizottság véleményét kell tükröznie, elmondania, nem pedig egyéni véleményeket kell, elsősorban szakmai és nem politikai véleményeket kell elmondania. Hiszen az európai intézményrendszer úgy működik, hogy van egy szakbizottság, ez az Európai Bizottság, és van egy politikai testület, az Európai Parlament, amelyik hasonlóan más parlamenthez, politikai testületként működik, politikai állásfoglalásokat hoz. Ez keveredik össze sajnos, és ebben, reméljük, hogy a következő európai parlamenti választások után, amikor új testületek állnak fel, változás lesz. A vitát megnyitom. Elsőként Bana alelnök úrnak adom meg a szót.

Kérdések, vélemények

BANA TIBOR (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Helyettes Államtitkár Úr! Először is szeretném megköszönni a részletes beszámolót. Néhány megjegyzést tennék.

Visszautalnék Hörsik elnök úr hozzászólására. Az előző napirendi pontnál kellett volna szerintem feszegetni, hogy az Európai Bizottságnak akkor mi is a feladata. Nem tudom, hogy akkor miért nem Navracsics Tibor jelenlétében hangzott el ez a felvetés vagy kritika, sokkal inkább helye lett volna ennek ott. Én meg igyekszem azokat a témákat idehozni, amikre ott nem, részben egyébként jogosan nem kaphattam

kimerítő választ, hiszen európai biztosként neki az Európai Bizottság véleményét kell valóban képviselnie.

Annnyiban azért államtitkár úrral is vitatkoznék, hogy bár nyilván a bevándorlás kérdésében az én álláspontom meg a Jobbik álláspontja is teljesen más, mint mondjuk Timmermans úré, de szerintem ő azért elsősorban a magyar kormány legádázabb ellensége, és nem feltétlenül Magyarország legádázabb ellensége, tehát a kettő nem gondolom, hogy ugyanaz lenne.

A jogállamisági mechanizmus tekintetében azért azt szeretném megkérdezni, hogy akkor most hogy látjuk a helyzetet. Tehát a következő 7 éves tervezési időszak kapcsán mennyire reális az a forgatókönyv, hogy Magyarország komoly forrásvesztéssel szembesülhet? És ezt összekapcsolnám az Európai Ügyészség bevezetésének fontosságával. Itt az első napirendi pontnál Navracsis biztos úrtól hallhattuk, hogy az Európai Bizottság egyértelműen azt szeretné, ha minden tagállam csatlakozna, 22-en ezt meg is tették, Keletközép-Európából rajtunk kívül csak a lengyelek nem. Én azt gondolom, mindenképpen fontos lenne egy olyan jelzést tennie Magyarországnak, hogy igen, mi is átláthatóbban szeretnénk felhasználni az uniós forrásokat. Ennek érdekében pedig szerintem megkerülhetetlen beszélni az Európai Ügyészségről, azzal együtt, hogy valóban komoly változások következtek be, hiszen néhány évvel ezelőtt még egy teljesen más koncepció volt ezzel összefüggésben, és akkor még mi is fogalmaztunk meg kritikákat, de más alapokra helyeződött egyébként a működés, és így már, én azt gondolom, hogy ezt mindenképpen Magyarország kormányának is támogatnia kellene.

Ahogy ugyanaz a véleményem egyébként a Frontex tekintetében, tehát érthetetlen számomra továbbra is, hogy mi annak a valódi oka, hogyha nem kizárólag arról van szó, hogy az európai parlamenti választásokhoz közeledünk, és egy kampányidőszakban vagyunk már lényegében, és a magyar kormány ezért próbálja azt mutatni, hogy mi a migráció ellen magunk fel tudunk lépni, és ezért nem támogatjuk még azt sem, hogyha jó szándékú segítség érkezik európai unós szintről. Tehát ha erre még itt választ tudnék kapni, azt mindenképpen megköszönném államtitkár úrnak.

És az Európai Parlament szerepével kapcsolatban elhangzott kritikához csatlakozva, hogy mennyire képviseli az európai polgárok érdekeit. Én sajnos azt látom, hogy a Magyar Országgyűlés nem képviseli a magyarok érdekeit abból a szempontból, hogy mondjuk szerdán a fideszes többség valószínűleg elfogadja a rabszolgatörvényt, anélkül, hogy előtte a szakszervezetekkel érdemi egyeztetésre sor került volna. Tehát lehet itt nemzeti konzultációról beszélni, ami valójában egy álkonzultáció. Tehát tényleg megint olyan kérdéseket kiküldeni, amelyekről mindenkinek nagyjából ugyanaz a véleménye, és erre milliárdokat kiszórni, szerintem ez nem egy jó irány. Sokkal inkább az ilyen valódi problémákról, mint mondjuk a munkavállalók érdekei, kellene érdemi és valódi párbeszédet, konzultációt folytatni, ha úgy tetszik.

Végül egy könnyebb kérdést hagytam a legvégére. A sárga lapos eljárás, piros lapos eljárás kérdése, különös tekintettel a britek kilépésére, hogyan látjuk ennek a jövőjét? Hiszen valóban fontos lenne az, és itt azért azt a kritikát valamilyen szinten elfogadom, ami akár az EP-vel, akár a Bizottsággal összefüggésben meg összességében az Európai Unió működési mechanizmusával kapcsolatban elhangzott, tehát fontos lenne a nemzetállami parlamentek szerepét érdemben figyelembe vennie a Bizottságnak, olyan tekintetben, hogy ha érkezik ilyen, akkor nem változtatás nélkül fogadnak el bármilyen korábbi jogszabálytervezetet. Úgyhogy itt a britek kiválása kapcsán, bár most ez is kérdőjeles, hogyan és mint fog megtörténni, de mégiscsak ők voltak ennek az első számú szorgalmazói, mi lehet a jövője ennek? Tehát mennyire gyengült az a tábor, amelyik szeretné azt, hogy a tagállami parlamentek szerepe erősödni tudjon, akár sárga, akár piros lapos eljárással, vagy más módon, de a lényeg

az, hogy itt a szakbizottság vagy akár a Magyar Országgyűlés is érdemben hozzá tudjon tenni ehhez, és ennek legyen is következménye. Mert hozzátenni hozzátudtunk eddig is, következménye sajnos kevésbé volt ezeknek a konkrét lépéseknek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Alelnök úr felvetésére, engedje meg, hogy nagyon röviden válaszoljak! Engedje meg, hogy azért én döntsem el, hogy kitől mit és mikor mit kérdezek. *(Bana Tibor: Bocsánat, elnök úr, csak egy mondatot...)* Tessék!

BANA TIBOR (Jobbik), a bizottság alelnöke: Bocsánat, csak arra szerettem volna utalni, hogy az első napirendi pontnál én is előhoztam olyan kérdéseket, melyekre lehet, hogy jogosan nem válaszolt Navracsics biztos úr, csak mégis jó lett volna ezt ott feltenni, mert ez inkább oda kapcsolódott. De ez elnök úr joga, tehát én nem korlátozni kívántam nyilván az elnöki jogát ebből a szempontból...

ELNÖK: Így van, én erről nem kívánok vitát nyitni, csak egy biztos meghallgatásánál ott van, hogy mi a portfóliója, és akkor a magyar kormány álláspontjáról kérdezni, erre nem ő hivatott, hanem azért mondtam, hogy itt van Takács Szabolcs államtitkár úr, nyilván ő hallotta ezeket a kérdéseket, és majd válaszolni fog, ha akar, ezekre a kérdésekre. Mindig annak tegyük fel a kérdéseket, akit illet.

Egyébként meg a nemzeti konzultációt így minősíteni, ez önálló joga alelnök úrnak. Ezek szerint ön akkor nem tartja fontosnak a magyar családok kérdését, finanszírozását... *(Bana Tibor: Ezt kikérem magamnak!)* Erről van szó... *(Bana Tibor: Nyilván a kukában landolt a nemzeti konzultáció a családban, mert semmi értelme ilyen hülyeségekre szórni milliárdokat...)* Bocsánatot kérek.... *(Horváth István: Én szeretném, ha a témára...)* Bocsánatot kérek, nem egymás között kell vitatkozni, majd a folyosón megbeszéljük. *(Bana Tibor: Jó, csak a családok jövőjét fontosnak tartjuk, tehát ezt kikérem magamnak!)* Akkor kérem, hogy ne minősítse így egy kormány intézkedéseit! Megteheti ezt bármikor, bárhol, csak itt a bizottsági ülésen akkor.... *(Bana Tibor: Előjött a téma, csak ezért utaltam rá, de köszönöm...)* Kérem, máskor fontolja meg, hogy mit mond!

Tisztelt Bizottság! Kérdezem, hogy van-e még valakinek kérdése, az idő előrehaladt. *(Nincs ilyen jelzés.)* Nem látok ilyet. Akkor visszaadom a szót az államtitkár úrnak, tessék parancsolni!

Takács Szabolcs Ferenc válasza

TAKÁCS SZABOLCS FERENC államtitkár (Miniszterelnökség): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a kérdést alelnök úrnak. Jogállamiság. Azt gondolom, generálisan azt kijelenthetjük, hogy Magyarországnak semmi problémája nincs azzal, hogy a jogállamisági ügyekről beszélgetni kell az Európai Unióban.

Már csak azért sincs ezzel gondunk, mert 2010 óta a magyar kormány meg a Magyar Országgyűlés jogalkotási folyamatát, beleértve az Alaptörvényt, számtalan helyről, számtalan szempontból vizsgálták, legyen szó az Európa Tanácsról, a tanácsadó testületről, a Velencei Bizottságról, az Európai Bizottságról. Tehát Magyarországnak semmi félnivalója vagy takargatnivalója nem volt, meg most sincs, ha jogállamiságról kell beszélnünk.

A legújabb példája az egyébként a Sargentini-jelentés kapcsán, hogy miután megfogalmazta a jelentéstevő az állításait, az Európai Parlament közgyűlése ezt elfogadta - most hagyjuk azt, hogy Bíróság elé vittük az eljárást, hogy a tartózkodókat

nem számolták bele, hogy meglegyen a többség, ez egy másik kérdés, nem ide tartozik -, de ezzel együtt azt mondtuk, hogy eljárásilag kifogásoljuk, tehát ez egy elvi kérdés, azért mentünk Bíróság elé, de tartalmilag meg nyitottak vagyunk arra, hogy akkor nézzük meg pontról pontra, hogy ez a jelentés hogyan néz ki. A magyar kormány elkészített egy több mint százoldalas válaszdokumentumot, amely tételről tételre cáfolta az állításokat, ezt nyilvánosságra hoztuk, tehát mindenki számára elérhető. S azt is felajánlottuk a Tanácsnak - ha már átkerül a Tanácsba ez a vita -, hogy mi állunk rendelkezésre, és pontról pontra beszéljük meg ezeket a kérdéseket. Egyébként pont holnap lesz az Általános Ügyek Tanácsának a következő ülése. Az eddigi két ülésen csak információs pontként szerepelt, holnap pedig, ha jól emlékszem, véleménycsere zajlik, akármit is jelentsen ez, mert nem tudjuk pontosan, hogy ez mit fog jelenteni. Mindenesetre azt jeleztük már különböző szinteken, hogy Magyarország készen áll arra, hogy a magyar kormányt, az országot, a magyar társadalmat, akár a parlamentet is támadó, alaptalan vádakra egy teljesen nyilvános, korrekt vita keretében válaszoljunk. Ennyit a generális hozzáállásunkról a jogállamisági kérdésekhez.

Ha egyébként korrekt lenne ez az egész együttműködés, akkor azt gondolom, hogy ugyanezekben az ügýtípusokban egyszer érdemes lenne valamennyi 28 tagállam belső rendjét megvizsgálni, a korrektség érdekében és a kettős mérce elkerülése érdekében talán jó lenne. Itt még nem tartunk egyébként az Európai Unióban az európai együttműködésben, hanem azt látjuk, hogy politikailag kipécéznék tagállamokat, amelyek egyes kérdésekben nem értenek egyet a fősoddal, és ezért támadják.

Tulajdonképpen, amit képviselő úr is említett, hogy a költségvetési javaslatban megjelenő jogállamisági dolog mennyibe fog érvényesülni, milyen anyagi, költségvetési károkat okoz vagy okozhat Magyarország számára; egyrészt tisztáznunk kell ennek a státuszát. Ez egy javaslat az Európai Bizottság részéről. Ez pillanatnyilag ennyi, se kevesebb, se több. Ezt a javaslatot majd a tagállamoknak meg kell vitatniuk. A cél az, hogy természetesen a tárgyalási keretet úgy alakítsuk ki, hogy a végén, mivel azért súlyos kérdésről van szó, hét év uniós költségvetéséről, a miniszterelnökök egyhangúsággal tudják ezt elfogadni.

Mi úgy gondoljuk, hogy azt kell megvizsgálni, hogy a költségvetési javaslatban a jogállamisági kritérium meg kondíció tulajdonképpen milyen célt szolgál. A magyar kormány azt világosan kifejtette, hogy természetesen mi is támogatjuk, hogy legyen egy olyan mechanizmus, amely az uniós pénzek jogszerű és átlátható felhasználását vizsgálja. Ezt senki nem állítja, hogy mi ezt ne támogatnánk. A kérdés az, hogy a Bizottság javaslata valóban ezt a célt szolgálja-e vagy sem. A Tanács Jogi Szolgálatának, a Tanács ügyvédjének a véleményét is kikértük, nemcsak mi, mások is; a Tanács Jogi Szolgálatára erre azt mondta, hogy legitimitása van egy ilyen kezdeményezésnek, viszont ennek a konkrét bizottsági javaslatnak a jogszerűsége megkérdőjelezhető, hiszen duplikációkat hoz létre. Vannak már létező mechanizmusok, akár a kötelezettségsegzési eljárások kérdése, de különböző vizsgálatok, akár az OLAF vizsgálatai is, amelyek meg tudják nézni, hogy pénzek felhasználása jogszerű volt vagy sem. Tehát a politikai célját nem látjuk ennek az ügynak. A gyanú fennáll az Európai Bizottsággal szemben, hiszen érdekes módon a költségvetési javaslatnak csak egy tételéhez kapcsolná, a kohéziós pénzek felhasználáshoz. Miért nem kapcsolja, mondjuk, a kutatás-fejlesztési pénzekhez? Vagy az Erasmus-programhoz? Ott is közpénzről van szó, sőt, sokkal nagyobb volumenű közpénzről adott esetben. A Horizon Europe-ot, ami a kutatás-fejlesztési boríték, 80-100 milliárd eurós felhasználási keret - egy másik probléma, hogy egyébként ez a térség ebből 5 százalékban részesül, úgy van kialakítva, tehát a nyugatiak kohéziós borítéka, ha úgy

tetszik -, azt érdekes módon a Bizottság semmiféle jogállamisági szempontból nem vizsgálná.

Tehát, ha ő azt állítja, hogy nem tagállamokat akar megvádolni, hanem létre akar hozni egy mechanizmust, amely vizsgálja az uniós pénzek felhasználását, akkor terjesszék ki teljeskörűen minden programra, egyébként pedig tegyék be a tárgyalási keretbe, és erről állapodjanak meg az állam- és kormányfők. Tehát én nem látom annak a veszélyét, hogy ez a bizottsági javaslat egyébként át fog menni. Azt látjuk, hogy ez egy politikai eszköz, és ezért kifogásoljuk, nem azért, mert egyébként nekünk bármiféle félnivalónk lenne a jogállamisági mechanizmustól. Minden tagállamra kiterjedően, minden politikára kiterjedően kössük oda, és akkor el lehet fogadni. Tehát körülbelül így állunk ebben az ügyben. De ha csak azért dobták be, hogy politikailag megbüntessenek tagállamokat - és nem kormányokat büntetnek majd, hanem a végfelhasználókat, a polgárokat ezzel, de ezt sem látják be -, tehát, ha ez a cél, azt nyilván nem tudjuk elfogadni, ezt elvi alapon elutasítjuk. De veszélyét én annak nem látom, hogy ezt kizárólag Magyarország meg Lengyelország ellen lehet bevetni politikai fegyverként. Egyhangúság kell ehhez, tehát ezt nem tudjuk támogatni.

Az Európai Ügyészség kérdése. Az uniós biztos úr is elmondta, hogy létrehoztak egy olyan uniós intézményt, amelynek az a neve, hogy megerősített együttműködés. Ez azt jelenti, hogy tagállamok tetszőlegesen léphetnek be ebbe az ügynökségbe, vagy bármilyen uniós intézménybe, amely ennek keretében működik, ilyen például egyébként a schengeni térség is, hiszen nincsen minden uniós tagállam benne, vagy az eurózóna is egy ilyen, tehát már létező intézményről beszélünk. Megint csak a cél a kérdés. Átláthatóság, transzparencia, uniós pénzek felhasználása, korrupció satöbbi. Mi úgy gondoljuk, hogy a létező nemzeti struktúra kiválóan alkalmas arra, hogy ezt bemutassa. Nemcsak mi gondoljuk így. Így gondolják a dánok, akiknek ugyan opt out-juk van, tehát jogilag megvan a lehetőségük, de egyébként mindenki másnak, nekünk is, hogy kimaradjunk, ezért hozták létre ezt a megerősített együttműködést, ők is belépnének, ha úgy látnák, hogy ez az uniós szintű szabályozás jobban szolgálja ezeket a célokat. Az Egyesült Királyság, Írország, Svédország sem vesz ebben részt. Hollandia és Málta sem; ők jelezték, hogy valószínűleg be fognak lépni, de ez megint csak egy tagállami mérlegelés kérdése.

A magyar kormány általában nem úgy közelíti meg a kérdéseket, hogy több vagy kevesebb Európát szeretne, attól függ, hogy ha egy uniós szintű szabályozás jobban szolgálja a célokat, hatékonyabb, akkor mi azt tudjuk támogatni, ha meg úgy látjuk, hogy annak a célja csupán az öncélú föderalizáció vagy valamiféle politikai eszköz létrehozása, azt nyilván nem tudjuk támogatni. A célokkal egyetértünk, amit az Európai Ügyészségnek kéne szolgálnia.

Ugyanez a helyzet a Frontexszel. A Frontex kapcsán megint csak nem látjuk a javaslat lényegét. Arról van szó, hogy abban van megállapodás, hogy a migráció külső dimenziójának vagy a köztes dimenziójának - van a külső meg a belső dimenzió, és közte van a határ, tehát akár nevezhetjük köztes dimenziónak - megerősítése közös érdek, idáig eljutottunk már az uniós migrációs vitákban. A kérdés az, hogy ezt a határvédelmet kinek kell ellátnia. Csak léteznek tagállamok, szuverén tagállamok, az Európai Unió nem egy amerikai típusú föderalista berendezkedés, sőt a legtöbb tagállamnak a nemzeti alaptörvényében, az alkotmányában is rögzítve van, hogy a határvédelem elsősorban nemzeti hatáskör. Ilyen például a görög alkotmány, amely kimondja, hogy a görög határt kizárólag görögök védhetik. Ez alól egy esetben tudnak felmentést adni, ha ez a tagállam saját erőből - még akkor is, ha a szándéka teljes mértékben jó és kimeríti - nem tudja ellátni ezt a feladatot, abban az esetben dönthet úgy, hogy európai uniós segítséget kér. Ebben az esetben a Frontex egységei beléphetnek a rendszerbe, de a javaslat, amit letettek az asztalra, komolytalan, azt írják

bele, hogy tízezer fővel kell a Frontex létszámát bővíteni. Voltak már korábban döntések, ennek az egy-két százaléka teljesült egyébként, tehát az eddigi döntések sem kerültek végrehajtásra.

Egy összehasonlító adat: a magyar déli határt a '15-ös válság csúcspontján nyolcezer határőr, rendőr meg katona védte, ezt a százvalahány kilométeres határt. Tehát az egész Európai Unió határára tízezer főt javasolni, az a javaslat komolytalanságát mutatja. Igazából azt látjuk, hogy az Európai Bizottság, amely magát egy európai kormánynak deklarálta, próbál a különböző minisztereinek intézményeket kreálni. Ilyen lenne a Frontex, amely az uniós belügyminiszter háttérintézménye lenne, és közben átvennének olyan hatásköröket, amelyek ellen egyébként nemzeti alaptörvények is szólnak. Tehát nem arról van szó, hogy nem a határvédelmet akarjuk erősíteni, hanem a javaslatot nem tekintjük komolynak, inkább megint csak egy politikai játéknak látjuk.

Ha az Európai Bizottság valóban segíteni akarná a tagállamokat, akkor, mondjuk, kifizetné annak a 870 milliárd forintnak a töredékét, amit Magyarország elköltött '15-től kezdődően az Európai Unió külső határának a védelmére. Sajnos ez a tárgyalás nem túl pozitív, és az Európai Bizottság valódi karakterét nagyon szépen kiemelte.

A magyar Országgyűlés törvényalkotási munkáját nem tisztem minősíteni. Én tiszteletben tartom a magyar Országgyűlés munkáját, tehát én ezt tudom mondani a kormány részéről. Azt gondolom, semmiféle minősítésbe nem mennék bele. Ami meg a konzultációkat illeti: az Európai Bizottság által nagy csinnadrattával bejelentett európai konzultációra 70 ezer uniós polgár mutatkozott nyitottnak egy 500 milliós uniós térségben. Ehhez képest a magyar nemzeti konzultációk legalább milliós tömeget tudnak megmozgatni, tehát az egésznek a legitimitációját, azt gondolom, ez mutatja, mint azt is mutatja, hogy valóban a nemzeti parlamentek legitimitációja sokkal erősebb, már csak azért is, mert a nemzeti választásokon sokkal nagyobb arányban vesznek részt az uniós polgárok bármelyik tagállamban. Tehát ha ezt a föderalista intézmények, a Parlament meg a Bizottság teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, azt gondolom, az nem mutat jó irányba. Tehát abban teljes mértékben egyetértünk, hogy erősíteni kell a nemzeti parlamentek szerepét. A britek kilépését követően még inkább, hiszen egy erős támogató tagállam távozik.

A visegrádi országok kormányfői idén januárban, '18 januárjában egyébként Budapesten találkoztak - januárban, '18 elején. Akkor egy olyan deklarációt hoztak nyilvánosságra, amely az uniós intézményi jövőt illetően javaslatot tesz nemcsak a sárga lapos, hanem a piros lapos eljárás bevezetésére is, hiszen az a tapasztalatunk, hogy miután néhány alkalommal sikerült összegyűjteni azt a parlamenti szavazatot, hogy el tudjuk indítani a sárga lapos eljárást, az Európai Bizottság mérlegelés nélkül, olvasás nélkül söpörte le az asztalról. Ezért is kell erősíteni ezt az intézményi hatáskört.

A piros lapos eljárást, ha egyszer elfogadnák, a parlamentek szerepét jelentős mértékben növelné. Le kellene venni az Európai Unió asztaláról azt a törvényjavaslatot, amivel nem ért egyet 11 tagállam parlamentje. Azt gondolom, ez elég legitim erő már ahhoz.

Én remélem, hogy az Európai Unió majd eljut egy ilyen irányba is. Tehát mi, ahogy hangsúlyoztam, Magyarország, a magyar kormány egész konkrétan nem Európa-ellenes, nem az Európai Unió ellen vagyunk, hanem a brüsszeli bürokrácia föderalista, öncélú elképzeléseivel szemben harcolunk. Az elmúlt két évben is, meg minden bizonnyal az elkövetkező két évben is ezt fogjuk tenni, amikor legközelebb visszajövünk majd beszámolni. Köszönöm.

Az ülés berekesztése

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr beszámolóját és a kérdésre adott válaszát.

Tisztelt Bizottság! Jelentem, hogy december 13-án 12 órától a főemelet 66. számú teremben bizottságunk ülést tart, tehát csütörtökön, december 13-án kérem képviselőtársaim, hogy jöjjenek, rövid bizottsági ülésünk lesz. Köszönöm a megjelenést, az ülést bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 22 perc)

Dr. Hörsik Richárd
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Nánásiné Czapári Judit és Madarász Mária